

Lidérőfény

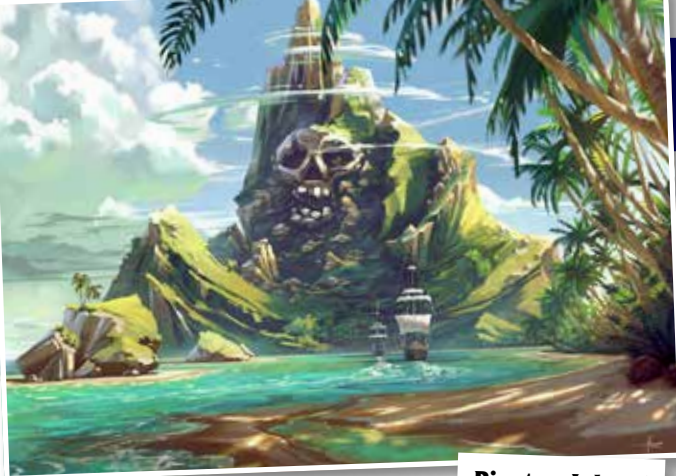
INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

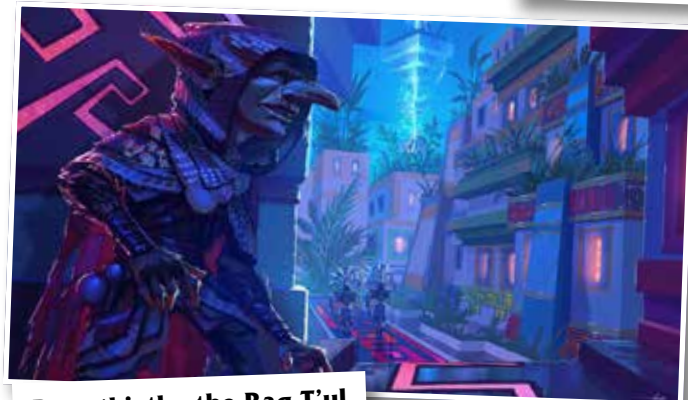
XIII. évf., 7. szám, 2021. július

Piratas Island

Ban CAPTCHAs!

Berrythistle, the Raq T'ul

The Lotus quest - Day 3

The Otherworld Banner

Malice, the Sadist

Ice Dragon

INFO BOX

ASUR-MISOA – SZERZŐ / ILLUSZTRÁTOR

A franciaországi művész arról álmodozik, hogy festményei közvetítők nélkül élnek. Csak a művészet és te.

Elérhetőségek, online galériák:

Weboldal: https://www.patreon.com/asur_misoa

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/asur-misoa>

<http://www.artstation.com/asur-misoa>

Közösségi média: https://www.instagram.com/asur_misoa

<https://www.facebook.com/asur.illustrations>

<https://twitter.com/AsurArt>

<https://www.behance.net/Asur>

<https://www.youtube.com/channel/UCkfENoX6evlYHxlbV47N43g>

Szerkesztői köszöntő

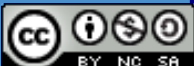
„Már megint mi a fenét találtunk ki? Mindig csak csinálom magamnak a plusz munkát, pedig így is van elég tennivalóm. Mert kell nekem nyilvánosan, „hangosan gondolkodni” a Discord csatornákon! Mindig megihlet valaki valami ötlettel, amit elkötyögök, aztán kész a baj. Most is van ez a [Manópörkölt hokedlival](#) folytatás, a Mannafelfűjt Maflapáton. Mert ugye [Engler Józsi](#) remekül kitálalta – de most komolyan, a legmélyebb tisztelettel –, hogy néhány újabb lidércfényes novellát ültet át hanganyag formába. Mekkora szuper ötlet, örök hála érte! A probléma csak az, hogy szokás szerint mi itt a HQ berkein belül túlgondoltuk. Jimmy kitálalta – időnként szeretek magamról egyes szám harmadik személyben beszélni (vajon ez jelent valamit?) –, hogy mi lenne, ha nem csak sima felolvasós lenne a dolog, némi színészi hangjátékkal, hanem több ember konkrétan elpárbeszélgetné a párbeszédes részeket, a többit meg egy narrátor mondaná el. Több hang, több orgánus, a férfit férfi, a nőt nő személyesítene meg. Esetleg még csaphatnánk hozzá mindenféle hozzáillő hangeffektet. Talán még saját zene is mehetne bele. Fű! Mekkora ötlet! Akkora, hogy egy ember ehhez kevés. Nem baj, a Discordon már rárepültek páran, még az is lehet, hogy lesz belőle valami. Úgy tűnik, nem csak a lelkesedés, de a technikai háttér is adott mindehhez. Már csak idő kérdése, és lesz is belőle valami. Illetve... Tulajdonképpen már születtek kísérleti jelleggel rövidebb hanganyagok. Fel is rakom őket Soudcloudra, ide, az AKF-be meg jól belinkelem. Csinálok hozzá szép kis ikont, amivel jelzem, hogy itt kérem nem csak olvasni, de hallgatózni is lehet. Már „nem úgy”, hanem csak az elkészült anyagokat. Szerintem kezdetnek nem rossz. Meg berakom én ide a felhívást is – úgy is van még egy oldalnyi helyem most –, hátha sikerül még behúzni pár embert ebbe hü... akarom mondani, az országban eddig egyedülálló közösségi projektbe. No, jó lesz befejezni a hangos gondolkodást, mert aztán megint csak magamnak csinálom plusz munkát...”

Jimmy Cartwright

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

Kereder Márk

- **Mike Overton, a Rendszerenkívüli** 4

Pályázatok

Alternatív magyar folklór 6

Holnap Magazin – **Regényíró pályázat** . . . 6

Hat van! 6

2. Érzékeny téma irodalmi pályázat

- **Gyermekkori bántalmazás** 6

Novellák

bombahoppa - **Need for Fear** 8

n13 - **Az aranyhal újratöltve** 9

Koncz Mars János - **A földi helytartó** . . . 10

Anonymus R. Chynewa - **Idelenn Idegen** 11

Carun - **Minósz bikája** 11

R. Harbinger

- **Drazuvar úrnő szűz gyermekei** 12

Baráth Zoltán – Hangyási Mihály

- **Vér, bourbon, Kentucky** 13

hamvabaholt - **A látogató** 15

Zspider - **Jack álarca** 17

Sorozat

Ebenezer - **Kidoshenshi 4/3** 20

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Andy Baron - **Akit sárkányok perelnek** . 22

Mozijegy

Jávorszki András - **Vámpírok vs. Alienek** 24

Versek

Zspider - **Acél** 26

Seth - **Árnyak** 26

Kohász - **Az Isten tenyerén** 26

edwardhooper - **Az Univerzum vége** . . . 26

Norton - **A csóró** 26

angyalka146 - **Tükör által, homályosan** . 27

Tordai Gábor - **Szám szegletében** 27

jocker - **Vörös fény** 27

Krómer Ágnes - **Ősi ösztön** 27

Könyvajánló

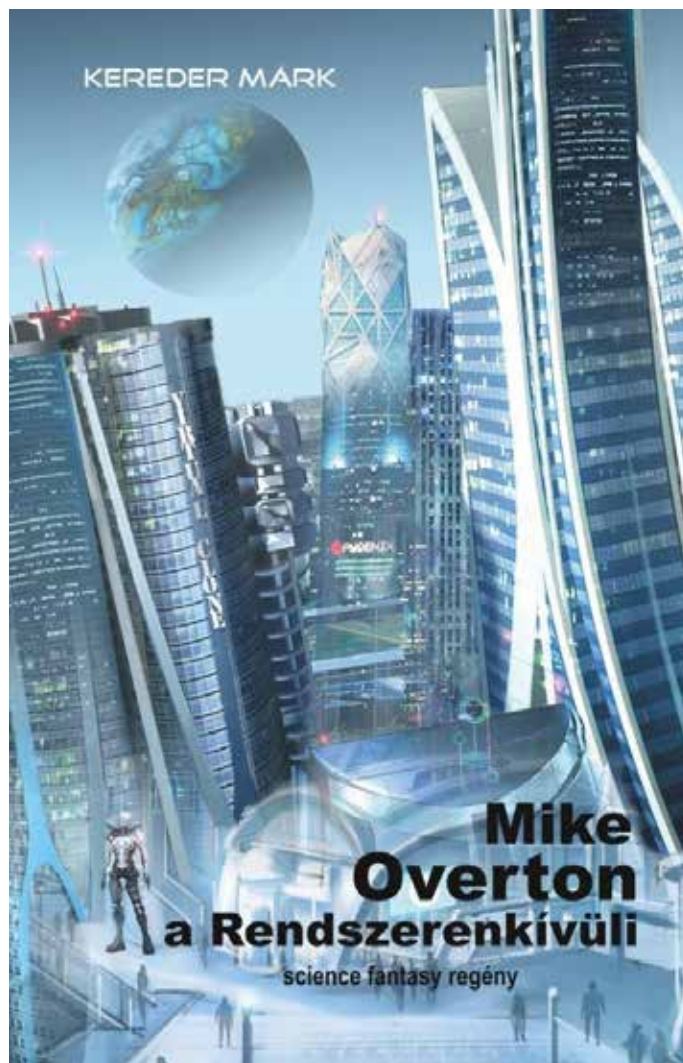
Kereder Márk

Mike Overton, a Rendszerenkívüli

Az ember társas lény. Még a legintrovertáltabbaknak is szükségük van időnként arra, hogy más emberek fizikai közelségében legyenek. Az ember mindig keres valamit. Van, amikor nem tudja mit keres, vagy, hogy egyáltalán keresi, amíg meg nem találja. Persze itt nem az anyagi javakra gondolok, hisz azt inkább „űzik”, és nagyon is pontosan tudják, hogy mit akarnak legközelebb birtokolni. Lelki, szellemi „táplálékról” van itt szó, amely megnyugtat, kiegyensúlyoz. Jelen korunk társadalmában is komoly problémákat vet fel egyéni szinten az önazonosság, az önismeret hiánya. Ha az elanyagiasodott, technológia által uralt világ irányába haladunk tovább, a társadalmat alkotó egyének még inkább elszeparálódnak egymástól, társas kapcsolataik felszínesek, minden lelki mélységet nélkülözők lesznek. Ám az ember folyton keres, kutat, s nem csak a vallások, de a tudomány is szeretne választ adni arra a kérdésre is, vajon mi végre is vagyunk mi emberek a világon, ki, vagy mi hozott létre bennünket?

A XXII. században, New Chicagóban élő Mike Overton a fenti kérdések nem nagyon foglalkoztatják. Magányosan éli életét a szűk kis lakásában, egy több száz emeletes épületmonstrumban. Munkáját a virtuális valóságban végzi: kémprogramokra, kéretlen reklámokra, nem odaillő szoftvekre vadászik. Kollégái közül is csak eggyel tart közelebbi kapcsolatot, de ennek időtartama is igen korlátozott. A munka végeztével hazatér, és monoton élete újra és újra ugyanolyan hétköznapiakat hoz. Úgy tűnik, Mike Overton a jövő egy teljesen átlagos polgára, azt leszámítva, hogy termete langaléta; magassága túl van a két méteren. Azonban Mike mégis különleges egy kicsit. A virtuális térben olyan dolgokat is meglát, amelyeket szakavatott kollégái sem, sőt, még a mesterséges intelligenciák sem. Talán ezért is figyel fel rá a magát Kölyöknek nevező elektronikus entitás. A Kölyök, aki öntudatra ébredt a virtuális térben, és átvette annak irányítását.

Rögtön a regény elején szembesülünk a XXII. század világával, leginkább annak negatívumaival. Ide juttatta hát az emberiség azt a talán egyetlen bolygót, amelyen hosszú távon élni képes. A nap szűretlen sugarai már pár perc alatt képesek halálos kimenetelű hámsérülést okozni, bár időnként a zsúfolt nagyvárosok szmogja ezen segít valamennyit. Teljesen természetes, hogy a társadalmat nem csak emberek alkotják, hanem akár már csecsemőkorban átalakított más „fajok” is: elfek, félelfek, tündérek, orkok, trollok, meg számtalan más, a határtalan emberi fantáziát kiaknázó lény. Mike a szó legszorosabb értelmében gyűlöl minden ilyet. Fizikai rosszullét vesz erőt rajta a közelükben. Az ember megcsúfolásának, förtelemnek tartja őket mind egy szálig. Azt is hamar megtudjuk a főszereplőről, hogy van egyfajta filozófiai világképe. Úgy hiszi, ha valamire sokat gondol, az bekövetkezik. Márpedig legutóbb halállal álmodott, és a regény elején másra sem tud gondolni, csak arra, hogy ez egy jel,

és hamarosan utoléri az elkerülhetetlen vég, hacsak nem történik valami, ami ezt megakadályozná, vagy felülírná.

Itt kapcsolódunk be a regény következő szálába, a Mike által meg- és átélt Rendszeren kívülre. Vagy csak egy másik rendszerbe, amely a miénk fölött áll? Mint ahogyan a Kölyök tekint a virtuális valóságon túli, fizikai világra? Felmerül a kérdés, vajon hány ilyen rendszer lehet egymásba ágyazva? A Rendszeren kívüli világot angyali lények népesítik be, akik csak az Ő általa kitalált Nagy Tervet igyekeznek végrehajtani. Ebben a tervben pedig Mike-nak bizony lejárt az ideje. Ám, mint az várható is, Mike nem adja magát egykönnyen, és olyan kalandba keveredik, amely nem csak az ő további életére van kihatással, de bizony

az emberiség sorsát is befolyásolja, talán még a Nagy Terv ellenében is.

A regény felépítése, a történetvezetés igazán jó munka egy elsőkönyves írótól. Szinte minden fejezetben kapunk valami újabb, a történet, vagy a főszereplő megismerése szempontjából fontos információt. Bár vannak benne kevésbé olvasmányos részek, valójában ezeknek is megvan a szerepük, és sosem tartanak olyan hosszan, hogy az már zavaróvá váljon. A szövegben – érzésem szerint – jól vannak elhelyezve azok a kis apróságok, amik miatt az olvasó újra és újra kíváncsi lesz a folytatásra.

Mint a fentiekből kiderülhetett, a világ eléggé egyedi. Legalábbis úgy építkezik az eddig megismerhetett panelekből, hogy ez valami újnak, frissnek tűnik. Persze lehet felemlegetni olyan ismert címeket, mint pl. a Mátix, az Elveszett próféciák (Good Omens), a Shadowrun világa, ha valamihez mindenképpen szeretném hasonlítani. De, mint írtam, az író szemlélete miatt olyan világba léphetünk be, amely annak ellenére, hogy ilyen művekre emlékeztet, mégis egészen más hangulatot teremt.

A főszereplőn, és a felépített világon keresztül pedig olyan mély kérdéseket feszeget a regény, amelyeket egy jó tudományos-fantasztikus munkának társadalmi szinten fel kell tennie. De a társadalmi szintű kérdéseken túl a fókusz itt az egyén, konkrétan Mike Overton saját útkeresésével foglalkozik. Hiszen olyan szintű konfliktusba kerül, amely alapjaiban változtatja meg addigi életét. Ezen kérdéseket természetesen itt szándékosan nem említem meg – a bevezetőben is csak általánosan, érintőlegesen tettem fel –, hiszen Kereder Márk, a történet írója

Kereder Márk

**Mike Overton, a Rendszerenkívüli
című regénye**
az alábbi webáruházakból szerezhető be:

- K.u.K. kiadó • Alexandra
- Libri • Bookline

éppen ezekre a kérdésekre, és azok megválaszolására építi fel fordulatokban, meglepetésekben gazdag regényét. Vannak persze bizonyos kérdések, amelyekre nem kapunk, nem is kaphatunk választ, hisz a regény másik alappillére éppen ez: vannak olyan dolgok, amelyekre emberi lényként nem vagyunk képesek, nem látunk bele olyan mértékben a Nagy Egészbe, hogy adott esetben akár csak a kérdést is képesek legyünk megfogalmazni.

Mi a regény legfőbb kérdése? Mi az, amelyre az író szerint talán a legjobban vágyik minden ember? A válasz erre valójában igazán egyszerű, és a történet végére ez is kiderül.

Ajánlom a könyvet mindazoknak, akik kedvelik a tudományos fantasztikumot, de képesek túllátni az „úrhajó-robot-lézerpisztoly” triumvirátuson, és szeretnek elgondolkodni nem csak a technológia fejlődése által felvetett kérdéseken, hanem a kissé filozofikusabb, vagy akár éppen a vallás témakörébe tartozókon is.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi két évben úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot. Eképpen a tizedik és tizenegyedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírpírai, és Az utolsó döntés címmel.

Tavaly októberben jelentettük meg szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Turi András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

**Olvasnál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?**

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis neked szól!**

**A két kötetes antológia ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Pályázatok

ALTERNATÍV MAGYAR FOLKLÓR dark fantasy / horror pályázat

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége pályázatot hirdetett.

A pályázat témája:

Olyan novellák írása, amelyek a Nagy Gergely grafikus által megálmodott és képei által életre hívott alternatív magyar folklór világhoz kapcsolódnak.

Egy személy maximum 3 alkotással nevezhet.

Beküldési határidő: 2021. szeptember 4. (szombat), 23.59 perc.

Eredményhirdetés: várhatóan 2021. december vége.

Nevezési díj nincs, a pályázaton való részvétel ingyenes!

A beküldés feltételei (részlet):

- Egy novella terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet.

- A pályaműveket a www.lidercfeny.hu oldalra kérjük feltölteni.

- A pályamű elején kérjük feltüntetni, hogy mely képhez, képekhez kapcsolódik. A zsűri ez alapján fogja tudni eldönteni, hogy az adott alkotás valóban illeszkedik-e a kiíráshoz.

A képek, amelyekhez a novellákat várjuk:

<https://drive.google.com/drive/folders/1T0gdRO-GsuWj-DB1weal0MCfrnabfwZ?fbclid=IwAR1Fe5xCI24thdEBByNfW53MJ78YdQbKl3ud8h8cWWHR3Lob8BNK8XCmg2Y>

Pályázatunk teljes kiírása [itt található](#).

Holnap Magazin – Regényíró pályázat

A Holnap Magazin kiadó regényíró pályázatot hirdet!

Ha van egy kész regényed és a fiókodban porosodik, kiadásra várva, vagy elkezdted, de még nem fejezted be, esetleg még csak mozgolódnak a karakterek, helyszínek és gyűlnek a jegyzeteid, hogy később összeálljanak és életre keljenek, akkor keress minket!

Küldd el e-mail címünkre kész történetedet, maximum 300 A/5-ös oldal terjedelemben!

Regényed megírásában is segítséget nyújtunk író kurzusainkon, ahol tapasztalt, több kötetes íróktól, előadóktól ismerheted meg a hasznos tennivalókat, hogy könyved sikeres legyen!

A pályázatnak nem feltétele a kurzuson való részvétel!

2021. december 31-ig várjuk elkészült regényedet!

A Holnap Magazin zsűrije által kiválasztott három nyertes pályázó könyvét kiadónk ingyenesen elkészíti EPUB, MOBI e-könyv formátumokban és forgalomba helyezi a kiadó saját webáruházában:

<http://webaruhaz.holnapmagazin.hu/>

Pályázati feltételek:

A Holnap Magazin által meghirdetett pályázatra nevezhet minden Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven

publikáló író, aki az oldalunkon igazoltan regisztrált tag, vagy a pályázati kiírás olvasása után regisztrálni fog.

A regisztrálás során használt felhasználó nevet, szerkesztőségünk felé a pályaművek beküldésével egy időben jelezni kell!

- A nevezésnek nem feltétele az, hogy az adott szerzőnek van-e már írása oldalunkon! Új szerzők jelentkezését is várjuk!

- Nevezni lehet olyan művel is, amelynek részletei – de nem az egész mű – már szerepel oldalunkon, hiszen ezeknek a műveknek is lehetőséget szeretnénk biztosítani a megjelenésre.

- Egy szerző csak egy regénnyel pályázhat.

- **Az íráskor terjedelme nem haladhatja meg a 300 A/5-ös gépielt oldalnyi terjedelmet!**

- A pályázati írásokat Word dokumentumként e-mail címünkre várjuk: holnapmagazin@gmail.com

- **Téma és műfaji megkötés nincsen!**

- Az íráskor nem lehetnek politikai, vallási, vagy más személyiségi jogokat sértő tartalmúak. Az ilyen jellegű íráskor nem vehetnek részt a pályázatunkon!

- Pályázni továbbá csak olyan regénnyel lehet, amely jogtisztaság és a pályázó szerző saját műve.

- A pályázati íráskor beérkezéséről minden esetben visszaigazolást küldünk e-mailben!

- Ha az írás valamilyen oknál fogva nem megfelelő a megjelenésre, a szerzőnek jogában áll helyette egy másik azonos terjedelmű íráskor neveznie. Amennyiben ilyen esemény felmerül, a szerzőt minden esetben értesítjük.

- Az elfogadott pályázati anyag beküldését követően a pályázati kiírás alján található jogi nyilatkozatot aláírva kérünk visszaküldeni postai, vagy elektronikus úton, szkennelve! Ennek a jogi nyilatkozatnak tartalmaznia kell a szerző pontos adatait: teljes valódi név, (esetleg ettől eltérő írói név, amelyen szeretné műveit megjelentetni), pontos lakcím, e-mail cím, telefonszám. Ennek a nyilatkozatnak az aláírásával igazolja a szerző, hogy a pályázatra küldött íráskor, a saját szellemi termékei és beleegyezik, hogy a Holnap Magazin, főszerkesztője: Bakos József, a kiadandó kötetet kiválasztás esetén elkészítse e-könyv formátumban és a kiadó forgalomba helyezze saját webáruházában.

- A nyertes szerzőknek kiadónk forgalmazási szerződés keretében biztosítja az e-kötet eladása utáni szerzői jogdíjat.

- Ha a pályázattal, vagy bármilyen mással kapcsolatban kérdésed, ötleted, kérésed van, e-mailben keress minket és Mi a lehetőségünkhöz képest, a legrövidebb időn belül válaszolunk rá.

Emellett a Holnap Magazin az önálló nyomtatásban is megjelenő kötetek kiadásához is technikai, szervezési, terjesztési segítséget nyújt.

[Letölthető nyilatkozat](#)

Forrás: <https://holnapmagazin.hu/palyazatok/160/>

Hat van!

Pályázatunk témája szabadon választott témájú versek alkotása.

A pályázók köre: pályázatunkon részt vehet bárki, aki elmúlt 14 éves.

A pályázat beküldési határideje: 2021.szeptember 30.

Formai követelmények: pályázni versekkel lehet.

A pályaműben az itt megadott szavaknak (nem ragozott formában) szerepelnie kell: CSOBBANÁS, FÜZ, HÍD, HINTA, SÁTOR, VIHARLESŐ

A pályázatot kizárólag word dokumentumban kérjük beküldeni emailben.

E-mail: mecslaszlotarsasag@gmail.com

A tárgyhöz szíveskedjenek odaírni: Hat van!

Egy pályázó minimum 2, maximum 4 alkotással nevezhet.

A pályázat nem jelíges. A pályázó a pályázaton történő részvételével automatikusan hozzájárul, hogy műve térítésmentesen megjelenjen a kiíró valamely elektronikus, vagy nyomtatott kiadványában.

A pályázathoz kérjük megadni: a pályázó /szerző/ nevét, címét, elérhetőségét.

Nevezési díj: nincs

Értékelés: a szakmai zsűri a kiíró által felkért magánszemélyek.

A beérkezett pályaművekből e-antológiát állítunk össze, amelyet a www.mek.oszk.hu oldalon publikálunk.

Eredményhirdetés: a végeredményt a weboldalunkon közöljük, legkésőbb 2021. október 10-ig.

Díjazás:

I. helyezett: Elismerő Oklevél + 6000 Ft értékű ajándékutalvány

II. és III. helyezett: Elismerő Oklevél + 3000 Ft értékű ajándékutalvány

A kiíró ettől eltérő díjakat is megállapíthat pluszban, továbbá Különdíjat is adományozhat. Szponzorációt, tárgyjutalom-felajánlást szeretettel és szívesen fogadunk!

Országos Mécs László Irodalmi Társaság

www.omlit.hu

Forrás: <https://www.facebook.com/orszagosmecslaszlotarsasag>

2. Érzékeny téma irodalmi pályázat

– Gyermekkori bántalmazás

A Stílus és Technika írástechnikai oldal irodalmi pályázatot hirdet, ahová rövid prózai műveket vár. A legjobb egy válogatás antológiában kiadásra kerülnek.

A PÁLYÁZAT FELTÉTELEI

Tematikus megkötés: a gyermekkor, mint elkülönülő életszakasz a polgárosodással egyidejűleg vált elismertté.

Az utóbbi évtizedek kutatásai segítettek megérteni, hogy a gyermekkorban elsajátított készségek, viselkedésműve, kapcsolatok hogyan és milyen mértékben képesek befolyásolni a későbbi felnőtt életet.

A 18. század előtt a gyermekek nagy része mai megítélés szerint a bántalmazott kategóriába tartozott.

Hiába tudjuk, hogy milyen káros hatásai vannak, sajnos a mai napig Magyarországon minden 10. gyermek bántalmazás vagy erőszak áldozatává válik.

A bántalmazók legtöbbször a családból, szűkebb környezetből kerülnek ki, sokszor maguk is bántalmazott, traumatizált gyermekek voltak.

Ha végignézzük az irodalom remekműveit, nem egyben láthatjuk, hogy a gyerekeknek soha nem volt jó dolguk, főleg ha a szegényebb réteghez tartoztak, netalán árvaházban nőttek fel, esetleg házasságon kívül születtek.

Ahhoz, hogy jelentősen csökkenjen a gyermekek ellen elkövetett bántalmazások, erőszak száma, a társadalomnak közös nevezőre kell jutni abban, hogy hol ér véget a fegyelmezés, és hol kezdődik az erőszak.

Hisszük, hogy az irodalom eszközeivel sikerülhet biztonságosabb, gondtalanabbá tenni a gyermekek életét.

A pályázatra olyan műveket várunk, amelyek nem kizárólag a bántalmazást mutatják be, hanem annak hátterét is, ezzel segítve a folyamat felismerését, megértését.

Technikai segítség: az alábbi linken a témához kapcsolódó cikkek, bejegyzések, Facebook oldalak találhatóak: [cikkek](#), [weboldalak](#)

Korhatár: betöltött 18. életév.

Szerzői jog

A szerző a pályamű beküldésével

- büntetőjogi felelősségének tudatában kijelenti, hogy a beküldött történet a saját szellemi terméke.
- hozzájárul műve(i) felhasználásához, megjelentetéséhez más publikálási felületeken is, amennyiben az adott pályamű a zsűri értékelése alapján nem kerül be a kötetbe.
- elfogadja, hogy az érintett írás(ok) felhasználási joga* 5 évre a Stílus és Technika-t illeti meg.

1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról

***A felhasználási jog az alábbiakra terjed ki:**

- könyv nyomtatott formában történő kiadása (többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)
- könyv elektronikus formában történő kiadása (digitális többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)
- internetes felhasználás (pl.: web-, Facebook, vagy egyéb online oldalakon való közzététel)
- idegen nyelvre történő fordítás
- idegen nyelven történő nyomtatott és digitális többszörözés-re, terjesztésre, valamint internetes felhasználásra

Vagyoni jog

A kiadványba bekerülő művek után a szerzőt díjazás illeti meg, amelynek mértéke a felek között létrejövő szerződésben kerül rögzítésre.

Terjedelmi korlát: egy pályamű terjedelme minimum 10.000, maximum 40.000 leütés, beleértve a szóközöket is.

Kikötések

Kizárólag olyan magyar nyelven írt műveket várunk, amelyeket eddig még sem nyomtatásban, sem internetes felületen nem közöltek (ideértve a saját blogot, zárt Facebook csoportot stb.). Egy szerző két pályaművet küldhet be.

- A műveket Word *.doc vagy *.docx formátumban kérjük
- A dokumentumokat lehetőleg az alábbi formázási beállításokkal lássák el. (segédlet)
- A fájl nevében szerepeljen a szerző neve és a mű címe. Pl.: Sikeres Szerző – Élete fő műve vagy sikeres-szerzo-elete-fomuve

Beküldési határidő: 2021. december 21. éjfélig

A zsűrizésre érdemes művek szerzőit 2022. január 30-ig e-mailben értesítjük és nevüket weboldalunkon közzéteesszük.

Eredményhirdetés: 2022. március

Díjak:

- A pályázat legjobb alkotásait országos terjesztésben megjelenő kötetben publikáljuk.
- A nyomtatott kötetben megjelenők egy tiszteletpéldányt kapnak az elkészült könyvből.
- A zsűrizésre érdemes, de a kötetbe be nem kerülő műveket e-könyvben és online oldalakon publikáljuk. (Partnereink)

Pályázatok elbírálása: a beérkezett műveket előszűrjük, és a továbbjutott írásokat a zsűri tagjai bírálják el.

Nevezési díj: NINCSEN

Nevezés: a pályázó írása(i) beküldésével elfogadja a fentebb leírt részvételi feltételeket.

A pályázat kiírója fenntartja a jogot, hogy amennyiben nem érkezik be megfelelő mennyiségű és irodalmilag értékelhető pályamű, akkor a pályázatot eredmény nélkül lezárja.

<https://www.stilusestechnika.hu/2021/06/21/2-erzekeny-tema-irodalmi-palyazat/>

bombahoppa

Need for Fear

Az unalomrohamokra Paradoxont szedek, illegális ugyan, de a Metadoxon sajnos gyenge volt, így is dupla szilvóriummal kell kísérnem, hogy megfelelően felpöröghessek. Az mekkora hülyeség már, hogy a gyógyszer és az alkoholt nem szabad keverni. Persze a hülyeségnek nincsenek határai, én például igazoltan mentális állapotfüggő vagyok, kell a zsongás, a bizsergés. Stressztabletta plusz oldószer. Ahogy távolodik a józanság, érzem, egyre jobban vezetek. Oda kell érnem időben az esti buli-ra, és még hosszú az út. Fő a biztonság, ezért nem kapkodok, csak követem az utat, hagyom, hogy ő vezessen. Iszom megint, átjár, ellazít az alkohol, és elengedem a kormányt, tartja a sáv az autót. Gyorsítok, jöhet az amfetamin. Kicsit később pedig Need For Speed, élözök is egy kicsit. Bal kézben a pálinkás üveg, jobb kézben a telefon. A kormányt a térdemen egyensúlyozom. Nem aggódok, nyár van, süt a nap, tiszta az idő, ilyenkor a legbiztonságosabbak az útviszonyok. Kimaxoltam már az új kocsit, jöhetnek a kihívások, húzogatom a strigulákat. Félreállok tankolni, a nitrót is teletolom, a büfében jólesik a hideg sör, amíg betölt a pálya, én is rátöltök. Visszaszálok, de nem cél nélkül cirkálok, ahogy szoktam, hanem egyenesen kifelé hajtok a városból, vár a koncert.

Az autópályán kicsi a forgalom, uncsi. Kiválasztom a megfelelő lehallgatót a hegyek felé, és már az út követi a kocsit, nincs az a hajtűkanyar, ami ne maradna a kerekek alatt, én csak dudálok és nyomom a gázt, a benzinkúton felvett random stoppos meg sikít. Las-síts! Én meg rátaposok a gázra. Las-síts! Padlógáz, ha jó a kedved, sikkants nagyokat! LAS-SÍTS MÁR! Előbb még velem együtt vedelt, pertut is ittunk, tegezhet. Erős lehetett neki a tisztaszesz, köhögött is tőle, mostanra teljesen leblokkolta a srácot és keresztbeállt benne. Fél szemmel figyelem, ahogy az utasom halálsápadtan imádkozik és keresztet hány. Becsukja a szemét. Én is behunom a szemem, és bal lábbal is a gázra lépek, belepréselem magam a háttámlába, érzem az ülésrugókat a hátamon, mély nyomot hagynak, nonfiguratív vázlatterv, visszafele be kell ugranom egy tetoválószalomba bevarratni, meg kell örökítenem, szuvenír az útról, csak nekem.

Bal kezemben trombita, szívok egyet, jobb kezemben a félig teli palack, van még bőven, belenyalok. Sikítanak a gumik is örömben, a szerpentin meg kísér alul, mint egy húseses pástorkutya, nem lehet lerázni, az út végén megpaskolom majd, megérdemli, talán kap egy jutalompuszit is. A kis cuki. Imádom, ahogy a kutyák, az út és a szerencse behódolnak. Igába hajtják fejüket, szolgálkuk hálás, hogy elkísérhet, minden rezdülésemet figyelik. Jó ez így, megnyugtat. Felérek a fennsíkra, immár ideje leszállni az amfetamin-körhíntáról, lassítok. Kiszállok, hátramegyek a csomagtartóhoz, félredobálom az alkoholos rekeszeket és a készpénzzel teli sporttáskát, káromkodok, mert már megint túl sok dolgot csomagoltam, és megkeresem az elsősegélydobozt. Felforgatom, valami tompítót keresek, mert többször már nem állhatok meg, ideje átgondolnom az úttervetem. Higgadtan.

Közben a stoppos kiszáll, kidobja a taccsot, majd futva menekül, pont, ahogyan írva vagyon. Érzem, hogy valahonnan rejtett kamerák segítségével Hunter S. Thompson és Terry Gilliam figyel és csiszolhatja a jelenetet. Ma már senki sincsen biztonságban, mindenki megfigyel mindenkit, a Big Brother folytatódik. Ami a nézőknek egy kamera általi homályos, primer paranoia, az nekem rivaldafény és premier plán, életem filmje, a főszerepben bombahoppa! Ez az egyetlen real time valóságshow,

reklámszünet és szponzorált termék megjelenítés nélkül, ráadásul a főnyereménye is rám vár. Szóval szökik a stoppos, de nem kár érte, unalmas fazon volt, ő az a langyos takony típus, aki miatt lesből támad az ásitás, még a végén túlasszok miatta. Érzem a fáradtságot, ezért betolok gyorsan két ristrettót is. Felpörgök, filózok a Félelem és reszketésen, eszembe jut a jelenet a denevérekkel, a denevérről beugrik a Bacardi, megszomjazom.

Hűtőtáska kinyit, koktél lesz ebből, nem is akármilyen. A főszulis bulik örökös sztárja, az aduász, az all-inn kör kísérője, és ez nem a VBK, vagyis a vörösboroskóla, hiszen az az agrár-egyetemen dívik. Ez bizony a fehérgalléros pénzügyi szektor, a közgazdászféra kedvence, a rumos kóla. Special recept bombahoppa ajánlásával, ahány deci Bacardi, annyi csepp kóla, jádezőld long drink pohárban. Ebbe kell kapaszkodni, amíg lecseng az adrenalin hullám. Nagyon robban, mint a TNT. Explodálja az ingereket, viszont nem terheli túl az agyat, mint az LSD. Nem csak ajánlott, hanem kötelező is nagyobb adagokat fogyasztani belőle, csak kiegyensúlyozottan kell növelni a komponensek arányát. Hogyan készül? Szükséges mennyiségű narancsot vágunk félbe, ebben van a létfontosságú C-vitamin, helyezük egy lapos kehelybe, jégágyra, és a narancsok mindkét felére tegyünk egy-egy mentalevelet, fotózzuk le, hashtag esztétika. Ezután hagyjuk, hogy a jégkockák felolvadjanak a tálban. A körítésre a továbbiakban semmi szükségünk, a szívószálát se vegyük elő, nem kell. Egyetlen csepp kóla kell a pohár aljára, felöntjük a jéghideg Bacardival. Ha jól csináltuk, akkor a kóla mintha benne sem lenne, egyetlenegy pici buborék táncol csak a koktél tetején, ami hamar kidurran a szénsavtól, de ez csak vizuáltrükk. Hunyjuk be inkább a szemünket, és úgy kortyolgassuk, élvezzük a perzselő, kubai napsütést! Castro például imádkozta, amikor kipróbálta a receptemet. Hemingwaynek túl erős lenne, ő citrusokkal tompította a rum erejét. Daiquiri Direct. Fura volt a csávó, de csíptem.

Visszaülök a kormány mögé, az anyósülés üres, a hat henger duruzsol, tűz a nap. Kezdem elveszíteni a fonalat, nem sietek, lassan vezetek. A csomagtartóban találtam egy XXL-es zsák füvet, Sinsemilla Superior, most már ráérek. A film pereg tovább, a tempomat tartja a sebességet, feltekerem a hangerőt, a lábammal a filmzene ritmusát dobolom, majd nem minden mindegy, a mobiltelefonom már repülő üzemmódba tettem, talán én is elszállok. Azt terveztem, hogy érkezés után a helyi klubban összerántom a haverokat egy kis jammelésre. Egy feldolgozás parti bestofninetes ütős lesz, Charlie-val kezdünk majd, a zenészeknek négy dupla viszki kell. Ugyan kedd este nem sokan szoktak lenni a klubban, de hamar szétfut majd a hír, meglepetésbuli sztárfellépőkkel, a koncert felénél a szünetben már telt házra számítok.

Megérkezek, hála a jó égnek már a többiek is teljesen készen vannak, megvolt a közös zenekari beállítás, csak rám vártak. Egy hullámhosszon vagyunk, betámogatnak, kihagyom a mikrofonpróbát, minek az, ne várássuk a nagyérdeműt. Iszonyatos bulit tolnak, de túl magasan szállok, benézem az adagolást, és a koncert vége felé elveszítem a fonalat, becsapódok. Pánikroham. Hanyatt fekve észreveszem, hogy számtalan tarka pánikdarab hámlik a hangzavarban a mennyezetről, hull a színes hó, kavarog, mint a konfetti, aztán, ahogy a projektor villódzó fényeiben feltápaszkodok, a konfettifelhő egyetlen amorf testet ölt és tovább présel lefele a mélybe. Felülnek, de besüllyed alattam

a színpad, félek, hogy teljesen beszakad és elnyel, minden ijeszítően mozog és hullámlázik, mégis kristálytiszt a kép, nem szédülök egyáltalán. Kapaszkodom a padlóba, kimászok valahogy, és a többiek segítenek felállni. Egybefolyik, összeáll a tömeg, nő a zsongás, visszhangzik minden, ennek ellenére tisztán, egyenként hallok mindenkit, minden zörejt. Lelassul a szívverésem, nem kapok levegőt, mintha Godzilla ülne a mellkasomon. Gerjednek az erősítők, senki nem találja az ütemet, csak a füst és lábdob, meg a basszus zakatol a fülekben. A hangmérnökök szünetre mentek?

A közönség egy hatalmas, csápoló százlábú, ezerfejű korpusz, elsöprő szembeszélben vigyorog rám az ördögi maszkok fala, összevissza, ütemtelenül csápolnak. Lepattanok a falról, visszahúz a mélység. Megbénulok, valami bekattan bennem, bizsereg a lábam, csíp, mintha hangyabolyba léptem volna, lenézek, de nem látok semmit... Derékig beszakadt alattam a színpad, mélyről hörgök, ahogy elnyel a sötét, egyedül maradtam, forog a koncertterem. Szédülök, lehet, napszúrást kaptam az úton, zaklatott minden, tiszta lázálom, hülye hangyák, hogy tudnak csípni... milyen gyorsak, fel-alá rohanganak a lábamon, nem látom a lábaim a színpad alatt, de tudom, ez az az apró, vörös fajta,

meg se tudnám fogni őket, túl kicsik. Jéghideg szódával locsolom a lábamat, az lemossa mindet és húsit is. Frissíti a vérkeringést, hamarabb készen állok a következő körre. Nagy nehezen kimászok. Iszom a szódából, majd a fejemre nyomom a szifon maradékát. Csak amikor kiürül teljesen, akkor veszem észre, hogy rossz színpadon vagyok, a közönség segítségére most nem számíthatok. Nekem viszont gyors pánikszerzít kell, ezért a telefonos segítséget választom, de még nem hívhatom a pszichiáterem, max. a következő körben, a visszataps alatt. Minden lelassul, szerencsém van, ahogy mélyről zúg a basszus, fretless javul az állapotom. Felveszem a napszemüveget, mert annyira vakítanak a reflektorok, hanyatt dőlök, minden egyes fotont érzek a bőrömmön, csiklandoznak, nevetve számolgom őket, némelyiknek nevet adok, hiperérzékeny lettem.

Végre vége a koncertnek, lassan elcsitul minden, kísétálok a még mindig hullámlázó folyosón a szabadba, mélyre szívom a friss levegőt. Micsoda trip volt! Már nem szédülök, lassan megnyugszom, és érzem, hogy kezd kitisztulni a fejem. Hajnalodik, úgy döntök, az lesz most a legjobb, ha felmászok egy szivárvány hátára, és onnan, a magasból nézem majd a napfelkeltét. Közben felhívom a lélekdozim, azt hiszem, lesz mit mesélnem neki.

n13

Az aranyhal újratöltve

Tódor már hajnal öt óta kint volt a tavon, de a kapásjelzők még mindig úgy álltak, mint a cövek. Egy apró moccantás vagy rándítás sem volt.

– Mi van ezekkel a halakkal? – dörmögte divatosra nyírt bajusza alatt. – Hozzá se nyúlunk a mézes kukoricához...

Kezdett ideges lenni. Sikeres üzletember volt, aki sikerét főleg rámenősségének köszönhette. Nem bírta elviselni, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy azt eltervezte. „Mindenki egyért, mindenki énrtem!” Ez volt a kedvenc jelmondata.

Kicsit gondolkodott, majd elhatározásra jutott. Kivette az egyik háromhavas botot, és újra megtöltötte az etetőkosarat, aztán feltette az apró, hatos horog csalitüskéjére az új szerzeményt. Egy darabig büszkén nézegette. Az új csodacsali! 8 mm Tornado Wafters, vajsav és ananász. Ha erre sem lesz kapás, hazamegyek – fogadkozott. Jó messzire bedobta a fenekező szelvéket, megvárta, míg kifeszül a zsinór, beállította a kapásjelzőket, majd megismételte ugyanezt a rituálét a másik bottal is.

Újra a várakozás feszült percei következtek. Némán figyelte a rod-podon pihenő horgászbotjait. A kapásjelzők még mindig olyan mozdulatlanul álltak, mintha odaragasztották volna őket. Ránézett a Rolexre: háromnegyed hét múlt pár perccel. A nap már felkelt, és erősen sütött. A szél is megélenkült. Ez jó – gondolta. – Nagyon jó! Legalább felkavarja az iszapot.

Júniusi reggel volt, Tódor erősen megszomjazott. Megfordult, a háztáskájához ment, és az oldalzebből elővette a másfél literes ásványvizes palackot. Alighogy a szájához érintette, az elektromos kapásjelző sívítani kezdett. Tudtam! Bejött a Tornado Wafters!

Hanyatt-homlok szaladt vissza az állványhoz, és felkapta jobb oldali botot, amin a neonszínű kapásjelző éppen vitustáncot járt. Rutinosan behúzza a féket, épp csak annyira, hogy a hal ne tudja elszakítani a vékony huszonkettes zsinórt, ha erősen kitör. Ahogy tartotta, a finom rángatásból érezte, hogy rajta a hal. Nem lehetsz egy kapitális példány, de mindegy, legalább megtört a jég! Fársztani kezdte. Finoman húzta a bottal, majd feltekerte az így nyert zsinórt, és ezt ismételtegette – mint ahogy a nagykönyvben meg van írva.

A hal nem fejtett ki túl nagy ellenállást. Nemsokára már előtte körözött a sekély vízben. Sikerült megpipáltatnia, és akkor megpillantotta. A hal tényleg nem volt egy óriás, de azért kicsi sem. Az az igazi, másfeles forma ponty.

Tódor óvatosan a vízbe tette a merítőhálót, és a horgászbottal finoman játszva beleterelte a halat, majd óvatosan kihúzta a partra, és a halmatraca fektette. Gyönyörű tőponty volt. A nap megcsillant óaranszínű pikkelyein, sötét árnyalatú úszóin.

Tódor éppen a horgot próbálta kioperálni a szájából, amikor a hal váratlanul megszólalt. Mindjárt a lényegre tért.

– Ha visszadobsz, teljesítem három kívánságodat!

A horgász meglepetésében majdnem hanyatt esett.

– Te... Te beszélsz? Bakker, pedig ma nem is ittam!

– Persze hogy beszélek, én vagyok a mesebeli aranyhal.

– Ne ba...

– De igen, ez van, és ha visszadobsz a vízbe, ahogy azt az előbb már mondtam, hálából teljesítem három kívánságodat!

Tódor se köpni, se nyelni nem tudott a megdöbbenéstől, aztán pár, csak számára ismert eszközzel meggyőződött róla, hogy nem almodik, és nem örült meg. Akkor ez tényleg egy beszélő hal! Nagyon durva!

– Na? – kérdezte a hal, és várakozóan mosolygott Tódorra.

Talán nem is mosolygott – mert a pontyok nem tudnak mosolyogni –, csak Tódornak tűnt úgy, aki zavarában a kopaszra nyírt fejét dörzsölgette.

– Hát, izé... Mit kérjek?

– Bármit, amit csak szeretnél!

– Bármit kérhetek?

– Bármit!

– Akár egy halradart is?

– Azt is.

– Az nem jó. Pont tegnap vettem egy csúcsmodellt aranyáron. Mindent is tud, zsírkirály!

– Akkor kérj horgászbotokat, vagy egy fullos rod-podot!

– Az is van. Mindenből a legjobb! Megengedhetem magamnak. Nézd ezeket a bojlis botokat! Egy kisebb vagyon volt. Nem sok mindenkinek van ilyen.

Ha a halak tudnának izzadni, akkor ennél a pontnál az aranyhal már erősen izzadt volna.

– Akarsz esetleg nőket? – próbálkozott máshonnan.

– A fenéket! Ott van nekem Ágica, a feleségem, és Macuska a szopósszájú titkárnőm. Egyébként annyi nőt kapok, amennyit csak akarok, de őszinte leszek, már sokszor ez a kettő is sok. Öregszem, na!

– Akarsz netalán hatalmas házat, vagy egy jó autót?

– Még annál is nagyobb, mint ami van? Á, ne hülyéskedj már! A verdákról meg annyit, hogy nekem a három bőven elég. Ott a bömös, a merdzsó és a tűzpiros Mustang. Na, azt látnod kéne, az egy igazi puncimágnés. Minek kérjek egy negyediket is?

– Jó, értem én... Nem akarsz esetleg hatalmat? Lehetnél, mondjuk, király.

– Király? Ha ha... Hol élsz te? A vízben? Egyébként megsumgom, így is elég nagy király vagyok.

A hal érezte, hogy sorokba szorították, de nem adta fel.

Tovább próbálkozott. Szemrebbenés nélkül kijátszotta az utolsó aduját, ami eddig tízből tízszer bejött.

– Akarsz pénzt? Nagyon, nagyon sok pénzt?

– Pénz? Persze, az mindig jól jön! De az a helyzet, hogy az is van. Kurva sok van. Tele vagyok zsével. Látod, Haluci? Nekem bejött az élet. Sokszor már azt sem tudom, mire költsem.

Mindketten elhallgattak, és a gondolataikba mélyedtek. Mintha angyal szállt volna el felettük. Tódor lopva a halat stírlőte, és az aranyhalnak legbelül nagyon rossz előérzete támadt.

– Viszont az jutott eszembe, hogy...

– Mi?

A halban éledezni látszott a remény.

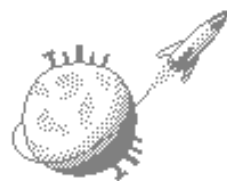
– Na, mondd már!

– Hogy egy finom bajai halászlét, házi gyufatésztaival olyan régen ettem!

Azzal Tódor a horgászdobozáért nyúlt, és kivette belőle a halbunkót.

Koncz Mars János

A földi helytartó

Egy pillanat alatt csend és sötétség lett. Mármint a bolygó azon felén, amely épp önmaga árnyékában volt. Az utcai lámpák kialudtak, az autók fényszóróiból mintha ellopták volna a fényt, és a monitorok, telefonok kijelzői is feketévé váltak. Az emberiség ébren lévő része ijedten fékezett, ha épp úton volt, a többiek pedig értetlenül bámultak ki a csillagos égboltra vaksötét lakásaikból. Akik nem aludtak, azok most mind az éjszakát lesték.

– Mi lehet ez? Végítélet? – tanakodtak, rémülöztek százféle nyelven.

Mivel mindez újhhold idején történt, még csak az égi kísérlők sem világított odafenn annyi fényt adva, hogy a körvonalakat láthassák az emberek. A nap felőli oldalon ugyan látni láttak, ám a hangok épp úgy eltűntek, mint az éjszakai féltéken. A rádiók, televíziók elnémultak.

A járművek motorjai leálltak. Az áru- vagy személyszállításra használt gépek minden emberi beavatkozás nélkül lelassítottak, és megálltak, a levegőben repülő pedig finoman ereszkedve ott kerültek puhán a földre, ahol épp voltak. Senki nem sérült meg.

Az égbolton mindenütt, mint valami óriási kivetítőn, megjelent két idegen arc. Olyan arcok, amelyeket az UFO-hívők „kis szürkeként” írtak le: nagy, kopasz koponya, hatalmas, pupilla nélküli szemek, apró orr és száj. Az egyikük beszélni kezdett:

– Földlakók! A mai nap a Galaktikus Birodalom a bolygókat felveszi a jegyzékébe, és területileg a birodalomhoz csatolja. Mostantól mi uralkodunk a fajtátok felett, s amennyiben a fejlődésetek eléri azt a fokot, amely szükségszerű, ti is részesedtek mindazon technikai jótéteményekből, amely a Galaktikus Birodalom polgárait megilleti. – Furcsa módon az összes földlakó értette a szöveget, mintha a szürke arcú idegen mindenkihez a saját anyanyelvén szólt volna. Úgy érezték, hogy az elhangzó szöveg közvetlenül az agyukban keletkezik. – A fejlődésekről egy ide kihelyezett helytartó fog folyamatosan informálni miniket szubmateriális hullámokkal. Vele legyenek barátságosak, gondoskodók, mivel az ő rólátok alkotott véleménye perdöntő lehet a későbbi sorsotok esetén. A helytartót egy véletlenszerűen kiválasztott emberi kolóniára küldjük, amelyet a Föld fővárosává nevezünk ki! A hely neve Antananarivo.

S valóban, ebben a percben egy jókora, lapos hasáb ereszkedett le a felhők közül Madagaszkár fővárosába, egy üres parkolóba, nem messze az Ipari, Kereskedelmi és Kézműipari

Minisztériumtól. A helyiek mind odacsődültek, de nem mertek közelebb menni a hasáb által kivetített fényes vonalnál. Más országok lakói értetlenül szemlélték az eseményeket az égre kivetített képen, és találgatták, hogy Róma, Párizs, New York vagy Tokió helyett miért erre az isten háta mögötti fővárosra esett az űrlények választása. Vitázni a furcsa döntéssel persze senkinek sem lett volna mersze.

– A földi helytartó neve Gvanavin és a Galaktikus Birodalom legfejlettebb fajának képviselője. Veletek nem fog kommunikálni, de a passzivitása ne tévesszen meg titeket! Mostantól mindenre odafigyel és mindent képes ellenőrizni a bolygótokon! – Az idegen szavait követően a betonon fekvő hasáb szétnyílt, és a közepén láthatóvá lett a helytartó maga. – Az igényeiről nektek kell gondoskodni. Szüksége van fényre és naponta vízre!

A helyszínre érkező madagaszkári elnök maga lépdelt oda a helytartóhoz, amely neki egy cserép petrezselyemnek tűnt, de a hallottak után ezt nem merte kinyilatkozni, inkább tiszteletteljesen meghajolt az idegen létforma előtt, és franciául rövid köszöntőbeszédet mondott, majd a segítői a létező legnagyobb odafigyeléssel leemelték a kis tárolót a növényvel együtt, és átszállították a madagaszkári parlament csupa üveg épületének dísztermébe. Ezzel egy időben szinte az összes nagyhatalom vezetője bejelentkezett a szegény afrikai ország elnökénél audienciára.

Az idegenek arca eltűnt az égről, a helytartót szállító hasáb alakú jármű is szétporlott. A fajok közti találkozás egyetlen kézzelfogható bizonyítéka a díszteremben álldogáló, meglehetősen passzív, növényyszerű helytartó maradt, aki elé innentől naponta járultak az emberiség nagyjai: politikusok, egyházi vezetők, hírességek.

A távolodó űrhajón a két idegen vigyorogva nézett vissza a két bolygóra.

– Hogy te mekkora egy köcsög vagy, Slevomgrii! Hogy tudtál ekkora baromságot kitalálni? És így megalázni őket! Odaküldesz egy cserép petrezselymet, hogy imádják azt? És ráadásul leküldöd az egyik legcsóróbb országba, hogy az itteni nagyhatalmak hajbókolhassanak annak a csöves kis szigetnek?

– Miért? Úgy látod, hogy nem érdemlik meg? Nézd, mit csináltak már eddig is a bolygójukkal! Láttad a hologramokat!

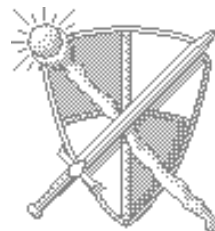
– Igaz! Rendesen tönkre vágták. De majd most kénytelenek lesznek meghúzni magukat, nehogy a petrezselyem beárulja őket a Galaktikus Birodalomnak! – Itt már fuldokolt a nevetéstől.
– Mintha nem szárná le pont mindenki az ilyen koszos sárgolyó-

kat, mint ez a Föld.

– Meg mintha lenne olyan, hogy Galaktikus Birodalom!
A röhögésük egészen addig hallatszott, amíg be nem léptek a hiperűrbe.

Anonymus R. Chynewa

Idelenn Idegen

Még emlékszem az értetlenségemre.

Úgy hittem, valahogy eltévedtem, és egy teljesen ismeretlen világba csöppentem. Szörnyű érzés volt számomra akkoriban maga a létezés is, egyszerre vacogtam a hidegtől, és kínlódtam a hőségtől. Lelki szemeimmel szinte láttam, amint felhólyagzódott bőrömön megtelepszik a dér. Mindez persze csak számomra volt olyan szörnyű... körülöttem megszámlálhatatlan ember, aki olybá tűnt, tökéletesen jól érzi magát a bőrében.

A következő sokk akkor ért, mikor röpködni próbáltam. A szárnyaim... eltűntek! Nem leszakadtak, vagy levágták őket, egyszerűen úgy tűnt, mintha sosem lettek volna! Az ellenség így bármikor meglephet, akár fölülről, akár alulról... védtelen voltam, kiszolgáltatott.

Sosem volt nyugtom. Nappal fekete fénycsóvákat véltem fedezni, melyek alulról világítottak a felszínre, és tudtam, engem keresnek; éjszaka pedig még levegőt sem mertem venni, hiszen Ők, az Ellenség, ilyenkor szabadon sétálhat a felszínen...

Persze hamarosan rájöttem, hogy miért nincs szárnyam. Akkor, mikor először néztem tükörbe. Ez... ez nem az én testem! Sőt, ami azt illeti, néha még csak nem is én irányítom... Talán elkövettem valamit odafönn? S az a büntetésem, hogy egy halandó testében szenvedjek? Aki talán jó, talán gonosz? Nem tudnék

elképzelnéni kegyetlenebb büntetést, mint egy bűnös testébe zárva nézni, milyen gonoszságokat követ el... és miről mond igazat, mit tagad le...

S végül, hiába tudom, hogy valószínűleg ez egy büntetés, egy olyan bűnért, amire nem is emlékszem, dühöm a tehetetlenségem miatt éjszakáról éjszakára nő. Mintha csak az volna a büntetés lényege, hogy a dühöm fokozódjon... hogy a bennem égő láng idővel kiszabaduljon, és mindent elemésszen!

De nem! Ezt nem engedhetem! Kétségbeesésemben örült ötletem támadt; a végső megoldás ideája! Érzem, nem tudom már sokáig visszatartani magam; ha nem teszek valamit, akármit, akkor szörnyű dolgok következnek...

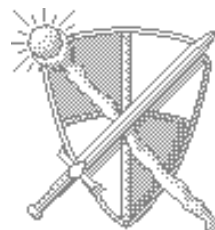
Most itt állok a szakadék szélén. Körülöttem sűrű erdő, a szél vadul cibálja kabátomat. Ahogy ide-oda csapkodnak kabátom szárnyai, egy könnycsepp gördül le az arcomon. Soha nem fogom már érezni az igazi repülés örömét... talán csak egyszer.

Elrugaszkodom a szakadék szélétől. Egy pillanatra mintha megtartaná az elveszett szárnyaim, és újra röpködnék... ám nem. A kegyetlen valóság magához ránt, ahogy a szakadék alja is... Mellettem elszálguld a sziklafal; ha akarom, képzelhetem azt, hogy egy kies táj felett röpkölk...

Idelenn mindig is idegen maradnék.

Carun

Minósz bikája

– Minden tisztelem a tiéd, ó hatalmas Minósz, de mégis elmagyaráznád, hogy mitől effektívebb az általad említett krokodil-ágyú, mint a forgó-pengék?

– Daidalos! Daidalos! Mit ezen magyarázni? Meg különben is, király vagyok, nem tartozom számadással neked.

– Nagyuram, a Labirintus költségvetése eléggé szűkös... Nem hinném, hogy ez az örült ötlet beleférne.

– Pimasz egy fickó vagy te, Daidalos, ráadásul nem is olyan okos, mint azt elsőre gondoltam. Na! Képzeld csak el, hogy egyike vagy a hős argonautáknak és ki akarsz jutni ebből a halálos útvesztőből...

– Ó...! Mégis melyikük lennék?

– Nem mindegy?

– Hát... Mivel az énekhangom elég gyatra, így Orpheus nem...

– Aphrodité csecseire! Legyél Iaszón vagy Herkules, kit érdekel?! A lényeg az, hogy belépsz a Labirintusba, felkészülve a legelvetemültebb, de már szörnyen unalmas forgó-pengés trükkökre, amikor: BUMM! Egy bazi nagy krokodilt lőnek a képedbe!

– Jajj...

– Micsoda technika, micsoda újszerű ötlet, gondolhatnád, ha a krokodil le nem harapta volna a fél arcodat!

– Ehh...

– Most meg mit csóválod a fejed, talán nem tetszik?

– Már ne is haragudj, Minósz király, de ez pénzügyi szempontból teljes anyagi csőd.

– Nocsak, most már kincstárnok is vagy?

– Be kell látnod, királyom, hogy az ágyúhoz folyamatos krokodil-ellátmány szükséges, arról nem is beszélve, hogy ezeket az állatokat valahol el is kell helyezni, etetni, kiganézni alóluk, meg ilyenek...

– Ó, fogjad már be! Te aztán tudod, hogyan vedd el az ember kedvét! Szerintem csak a féltékenység beszél belőled, mert nem nekem jutott eszedbe ez a forradalmian új ötlet!

– Még hogy... még hogy én féltékeny? Már ne is haragudj, de ti uralkodók mindent agyonkomplikáltok. Ott van példának az a Menelaosz: na hát az azt akarta, hogy építsek neki egy csecsemővetőt. Érted?! Csecsemővetőt?! Mégis kinek a fejéből pattan ki ilyen ostobaság? Nem is csodálom, hogy a kedves neje lelépett Trójába. Persze mindez azután történt, hogy ennek a királynak a még királyabb testvére, Agamemnón, kényszerített, hogy

építsek neki egy olyan szerkezetet, ami apró vágásokat ejt az ellenség testén, majd lespricceli őket ecettel.

– Hű, ez egész jól hangzik! Te, gondolod, hogy...?

– Nem! Nem gondolom és nem is vagyok hajlandó még egy agyament ötletet végighallgatni!

– Akkor mégis mit javasolsz, he? Gyerünk, Daidalos, ne fogd vissza magad! Mutasd meg, hogy rászolgálsz a hírnevedre!

– Hmm... egy szörny... igen... valami hatalmas, izmos dög... az kéne nekünk! Egy bestia, amivel megküzdhetnek a hősök odabent.

– Na látod, ezért jó ötlet a krokodil: ha túléli a becsapódást, akkor lehet vele harcolni. Te Daidalos, ne nézzél rám ilyen csúnyán!

– Nem akarok még egyszer erről az ágyúróll hallani!

– Jól van, jól van! Azért valljuk be, krokodilt hamarabb találni, mint egy szörnyet.

– Királyom, ez itt Hellász, minden bokorban terem egy rémség.

– Van benne valami... Talán az istenektől kérhetnénk egy kis útmutatást.

– Hmm...

– Daidalos?

– Hmm...

– Daidalos, min agyalsz ennyire? Ismerem ezt a nézést, valami eszedbe jutott, tudom.

– Heuréka! Hajj, de heuréka ám, de még mennyire!

– Prométheusz felzabált májára, hát akkor mondd már!

– Te, Minosz király, kérsz egy áldozati bikát a hatalmas Poszeidóntól, de ahelyett, hogy feláldoznád a jószágot, kicseréled egy másikra.

– Miért tennék ilyet?

– Várjál, várjál! Most jön a legjobb rész: a tengeristen oltári nagy haragra gerjed és megbolondítja a feleségedet, aki beleszeret a bikába.

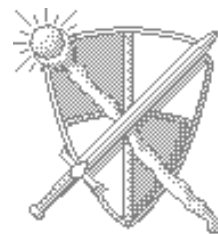
– Mi?! Daidalos, neked teljesen elment az...

– Közös gyerekük is születik, egy olyan félig bika, félig ember-szerű szörnyeteg, nevezzük csak Minotaurusznak... Az jó, az jó! Bezárjuk a Labirintusba és kész is!

– Zeus fattyú kölkeire, és még te mondd az uralkodókra, hogy mindent agyonkomplikálnak?! Legközelebb mivel jössz ide? Hát majd azt állítod, hogy tudunk repülni?!

R. Harbinger

Drazuvar úrnő szűz gyermekei

A lovak tajtékzottak, erejük határára értek. A Sötét Rengeteg magas fái kupolaként borultak a lovasok, Becks és Ludvig fölé. Ágaik baljóslatúan susogtak az erős szélben.

Becks megállt parancsolt csődörének a rogyadozó Postus-vár előtt, és végigtekintett a kőhídon.

– Te maradj itt, Ludvig! – ugrott le lováról.

– Miért, jó uram?

– Mert nem figyelhetek rád is, miközben a sárkánnyal küzdök, és a leányt mentem.

Magához vette rúnákkal díszített kardját, majd elindult, Ludvig azonban nem akart könnyen kötélnek állni.

– Segíthetnék odabent, jó uram, a lovakat meg kiköthetnék. Nem kell rájuk vigyázni. Hidd el, jó hasznomat vennéd odabent!

– Itt maradsz, Ludvig, ahogy mondtam! – felelte Becks, még csak vissza sem nézett. Egyáltalán nem kívánta a szerencsétlen, ragyásképpű fiú társaságát.

Rálépett a hídra, léptei hangtalanul érintették a köveket. Sokan próbálkoztak meg belépni az építménybe a sárkány őrizte kincsek reményében, mióta Postus elvesztette otthonát a fekete sárkánnyal szemben. Hasonló kalandor volt az is, akinek páncélba öltözött csontváza a híd közepén hevert, és még most is pajzsát szorongatta.

Becks besétált az udvarba, és megtorpant. Néma csenddel adózott az ott talált holtaknak. Kettétépett csontvázakat, leszádadt végtagokat látott mindenhol, egykori várvédők és kincsvadászok maradványait.

A torony bejáratához sétált, és tekintetét a benti sötétbe fúrta. Varázsszavakat suttogott kardjának, mire a rúnák vörös izzásba kezdtek, és fényükkel elűzték a sötétséget.

Becks belépett, izzadt tenyerével erősebben fogott a markolatra. Amikor megbízást kapott Argon királytól, Endoria uralkodó-

jától, szabadítsa ki a királyság második nemesének leányát, Elishát a sárkány karmaiból, nem gondolta, hogy szíve ilyen hevesen ver, és homloka így gyöngyözik majd. Rendes körülmények között oka sem lett volna félni, hiszen számtalan levágott ellenfél tanúskodott erejéről és bátorságáról,

Bárd lendült felé, csaknem leborotválta Becks rőt szakállát, ahogy a férfi hátraugrott. Két támadó bukkant elő az oldalsó folyosóból, és vagdalkozni kezdtek. Becks háritott, szúrt, egyiket leterítette. Védte magát a másiktól, majd lecsapta annak kézfejét a csuklójánál. A fegyver hangos csattanással és a markolatát szorongató kézzel ért földet, ekkorra azonban már forgatója is meghalt. Becks felnyársalta annak szívét az azt körülölelő csontkosáron keresztül, majd hagyta földre rogygni.

Kegyencek – gondolta a férfi. Sokat hallott a környező falubeliokről, akik istenként imádják az itt élő fenevadat, és még emberáldozatot is ajánlanak neki. Számított is a támadásukra, és tudta, mások is felbukkanhatnak.

Néha akadt egy-egy túlélő kalandor, aki megélhette, hogy beszámoljon a pincebarlangban rejlő sárkányról. Hatalmasnak írták le, nyaka hosszú, szárnya terebélyes. Mikor repül, mintha szintiszta sötétség gomolyogna teste alatt, és azon siklana. Fogai feltépnek egy bika oldalát is.

Becks leért a vár alá, és megállt az utolsó boltív alatt. Visszatartotta lélegzetét, és amikor belesett, megértette a kincs öréről szóló történetek igazát. A hatalmas lény ott hevert a rengeteg arany tetején, aludt, és mélyeket szuszogott, mint aki évszázados álmát alussza.

Mozgás ragadta meg a férfi figyelmét oldalról, Elisha feküdt ott egy emelvényre láncolva. Becks lábujjhegyen indult el, leginkább egy vadászó pumára emlékeztetett.

Odaért az oltárhoz, és befogta a lány száját, mire az tág tekintettel meredt rá, láncait halkan csörgette.

– Nyugodj meg – suttogta a férfi –, apád és a király küldött érted, hogy hazavigyelek. Most maradj csendben, jó?

Elisha bólogatott, a férfi pedig elvette kezét. Körbetekintett, hogy találon valamit a bilincsek halk kinyitására. A lány pontosan erre várt, és azonnal sikított, hangjával a hatalmas pincebarlang csöndjébe vágott. Becks összereszt, visszafordult. Próbálta csitítani a lányt, és felfogni, mit művel, de a sárkány szemhéja ekkorra felpattant, aranyló irisze feléjük fordult.

A lény felkelt, szélesre tárta hatalmas szárnyát, fejét a mennyezet felé nyújtotta. Aranykupák, érmék és drágakövek csörögtek lába alatt. A férfi elképedten figyelte a szörnyeteget, míg Elisha a többiek után kiabált.

Fiatal lányok rohantak be az ajtón, és a férfi hátába kerültek. Becks kivont karddal fordult meg, mialatt Elisha vég nélkül üvöltötte: öljétek meg, öljétek meg!

Drazuvar, a sárkányúrnő gyermekeire pillantott, és szótlan parancsot adott a kivégzésre. A leányok a lényre tekintettek, majd a férfit. Mozgásuk kísértetiesen egyformának tűnt, már-már kisebb hadsereghez tette őket hasonlatossá.

Becks az emelvényhez hátrált, elméje kétségbeesetten kiáltott a megfajítás után. Mindenki úgy hitte, a sárkány felfalta az áldozatokat, nem szolgaságba döntötte. A férfi nem foghatta fel Drazuvar különös kapcsolatát a szűzekkel, amelyen keresztül irányítani tudta tiszta elméjüket, testüket.

Az első leány törrel próbálkozott, Becks pedig kíméletesen állba vágta, és eszméletlenségbe taszította. Próbált nem kárt tenni támadóiban, de azok minden vágással közelebb jutottak hozzá.

A férfi orra fejelet egy nyúlank lányt, amikor az végigvágta oldalát hullámos pengéjével. Becksből feltört életöszöne, a rengeteg csata emléke, és pengéje derékban félbevágta a lányt.

Drazuvar iszonyatos tombolásba kezdett. Ordításába beleremegett a barlang, sziklák szakadtak le fentről, és csapódtak a talajba hangos puffanásokkal. Egyikük agyonütött egy szüzet, és a sárkány rádöbbsent, nem vergődhet, mert saját gyermekei vesztét okozza.

Becksnek döntést kellett hoznia: vagy magával cipeli Elishát, vagy itt pusztul vele együtt. Hogy ott hagyja őt, szóba sem jöhetett.

Minden lánynak egy suhintást szánt, és mire a sárkányúrnő felocsúdhatott volna, már csak két gyermeke maradt állva a férfival szemben, hamarosan pedig csak egy, aki mindent beleadott utolsó támadásába. Döfött, vágott, döfött, de Becks mindig kitért, mint fürgé madár a rá vadászó macska elől. Végül állba vágta a leányt, majd elkapta hátulról szédelgése közben. Maga elé fordí-

totta tús gyanánt, és látta, a lény megértette, mire készül.

Lesújtott az Elishát tartó láncra, mire vörösen izzó, rúnákkal erősített pengéje szétverte a béklyót. Elisha azonnal Becks nyakába vetette magát, karmolta, harapta, akár valami vadállat. Az utolsó lány is kiszabadult, és szembe fordult a betolakodóval. A férfi jól irányzott rúgást vitt be a tizennégy éves lány gyomrába, és a földre küldte. Míg ő lába előtt vonaglott, Becks leütötte Elishát, vállára kapta, és az ajtó felé inalt.

Drazuvar döntést hozott: inkább beomlasztja a barlangot, mintsem hagyja elragadni új leányát. Fejét előrenyújtotta, szájából tüzet lehelt, a pokolnál is forróbbat. A lángok szétterültek a talaj fölött, szökőárként követték a menekülőt. Nekifeszültek a falnak, utat találtak a felfelé vezető járaton át, és csaknem elemésztték Beckst, amikor ő a járatból kiérve hasra vetette magát az utolsó pillanatban. A tűz fölé csapott, nem érte el.

A férfi ismét hátára kapta a selyembe öltöztetett Elishát, aki ebben a ruhában angyalian festett, ha épp nem vergődött és karmolászott.

Ludvig türelmetlenül állt a lovak mellett, talpában érezte a lenti ordítás keltette rezgéseket. A lovak megéreztek a bestia tombolását, eltépték gyeplőiket és elrohantak.

– Ludvig! – kiáltotta Becks a híd felől.

A fiú megpillantotta a felé szaladó férfit hátán Elishával. Mögöttük magasodott a vár, amin túl az égbe tört Drazuvar valami eldugott járatnak köszönhetően. Szétterítette szárnyát, és a leányát elrabló betolakodó után vetette magát.

– Hol vannak a lovak?! – csattant fel Becks. – Eleresztetted őket, te mihaszna?!

Letette a lányt, majd földre vitte a fiút visszakézéből. Azonnal kardot rántott, és az égre meredt. Kénytelené vált összecsapni a bestiával, de több kellett a kardjánál. Berohant a híd közepére, és kitépte a pajzsot az ott heverő csontváz kezéből. Akkor emelte maga elé, és lapult mögé teljesen, amikor a sárkány tüzet lehelt rá. A pajzs útját állta a lángoknak, megóvta hordozóját. A tűz hullámként terjedt tovább a hídon, és elborította a fiatalokat.

Becks elviselhetetlennek érezte a körülötte áramló forróságot. Szemét nem bírta kinyitni, nem kapott levegőt. A tűzvihar elcsitulásával felkelt, és a mögötte lángoló területre pillantott. Seholy sem látta Ludvigot és Elishát. A fölé ereszkedő sárkányra tekintett, aki oldalra biccentett fejjel ismét néma parancsokat küldött. Miközben a férfi maga elé emelte fegyverét, addig Drazuvar magához szólította egyetlen fiát, aki meglepetésszerűen tűnt fel a lángokból, és törét Becks mellkasába mélyesztette.

A férfi próbálta megérteni, mi történik, de szíve utolsó pumpálása megelőzte a felismerést.

Ludvig megvárta, míg Elisha magához tér, majd kézen fogva visszavezette anyjuk földalatti fészkébe.

Baráth Zoltán – Hangyási Mihály

Vér, bourbon, Kentucky

Öregszem. Legalábbis arra utal, hogy bár itt lakok Kentucky kellős közepén, egy jó bourbon helyett éppen valami csokoládés, édeskes likőrfélét kortyolgatok. De ezer más jel is utal arra, hogy lassan eljár az idő felettem. Ilyen az állandóan sajgó bal térdem, a prosztatám, a hályog a szememen, vagy csupán csak az, hogy nyolcvanhét múltam két napja. Ha azt kérded, nagy ünnepség volt-e, a válaszem: nem. És miért? Azért, mert egy rokonom sem jött el. Persze esélyük sem volt eljönni, hiszen lassan ötven éve halottnak hisz mindenki. Most azt kérded miért? Várj! Rágyújtok egy szivarra, mert ehhez az kell, és töltök valami emberit is.

Szóval azt kérded, miért. Azért, mert amíg az emberek nagy része mondvacsinált és nemlétező ellenségekkel hadakozik, addig én egy fél évszázaddal ezelőtt fent a Colorado hegységben megütözköztem magával a gonosszal. Pontosabban a gonosszal és az ivadékaival. Egyszerű farmerként éltem ott, egykori leszerelt tengerészgyalogosként, amikor az állatok elkezdtek tünekedni a farmomról. Én ezt a szívemre vettem, és utánajártam a dolgoknak. Borzalmas felfedezést tettem egy barlangban. Valamiféle nyálkás, kosszarvú, patás és halpikkelyes lények vették be oda magukat, és a mi állatainkat kezdték dézsmálni. Mondjuk, az is

igaz, hogy az állatok eltűnésével párhuzamban kisgyermekek is kezdtek eltűnedezni, és úgy sejtettem, lehet összefüggés a két dolog között. Ezt jeleztem a seriffnek, aki miután kivizsgálta a dolgokat, arra jutott, hogy pusztulniuk kell a mutánsoknak.

Egy csapatot verbuvált, aminek jómagam és pár egykori veterán társam is a tagjai voltunk. Az éj legsötétebb óráján érkezünk, hogy lecsapjunk. Iszonyatos mézszárlás vette kezdetét, az elején úgy tűnt, sima lesz minden, ám egyszer csak egy hatalmas, félig élő, félig halott, rothadó kreatúra tűnt fel a barlang mélyéről. Szemei lángoltak, oszló kezeiben emberi csontokból készült fegyvereket tartott. Olyan erővel bírt, ami messze fölülmúlta a mi képességeinket és fegyvereinket. Hajnalra halott volt minden társam és a mutánsok is. Már csak én néztem farkasszemmel félig béna állapotban az ugyancsak leharcolt, és csonka pokolbéli ellenfelemmel. Ám ahogy a nap első sugara végignyalta oszló testét, visszavonulót fűjt. A fejembe férkőzve annyit mondott, hogy egy nap eljön értem. Így kénytelen voltam a hulláinkkal együtt magamat is eltüntetni egy végtelenül mély szakadékban, hogy azt higgyék az emberek és a családom, hogy én is ott haltam a barlangban. Minél távolabb kellett jönnöm, hogy őket veszély és bántódás ne érhesse. Hát tessék, ezért élek most egyedül itt Kentuckyban, várva a sorsomat, hogy beteljesüljön. Aznap, mikor a halálokat ígérte a pokoli lény, vérvörös volt a hold. Éppúgy, mint ma éjjel. Nos, pont ezért ülök itt a mordályommal, és egy az egyház által felszentelt buzogánnyal, amely valamely keresztes vitéz volt anno. Várom a lény érkezését, és tudom, ma éjjel jönni fog.

Lassan kortyolgatom a bourbon-t. Tiszta kell, hogy legyen a fejem, mikor ideér, inkább csak amolyan lélek-erősítőként szolgál az ital. Bár ízleteim recsegnek, fizikai erőnlétem javarészt megőriztem. Még mindig elég vastag a bicepszem. Nem petyhüdtem el, nem mállottam szét az évek során. Pedig Isten tudja, lett volna rá ok és alkalom bőven. A buzogány igen súlyos egy jószág. Megvan vagy tíz kilós is. Ahhoz kell az erő. Miután elhoztam a Múzeumból, ahol éjjeliőrként dolgoztam, gyakorlatot tartottam vele. Gondolj el egy vastag lánc végén egy fémgolyóbist, melyből csupa hegyes tűske áll ki! Ha rosszul lendíted, és magadat találod el, igen súlyos sérülést okozhat! Megvan a technikája, melyet egy, a középkori csatákról szóló történelmi dokumentumból lestem el. A mordályom egy lefűrészelt csövű, Mossberg shotgun. A belevaló töltényeket szenteltvízbe áztattam meg a helyi templom parókiján. Szóval láthatod, felkészültem alaposan! Ám még így is vannak kétségeim. Ez a Teremtény(?), inkább Kreatúra, mely biztosan nem isteni alkotás, már akkor is irtózatosan erős volt, és bár akkor ő is elég rendesen megsérült, minden bizonnyal felépült még inkább megerősödve.

Ekkor kintől veszett ugatás és morgás hallatszik. A két kaukázusi medveölő, Szellem és Penge jelzi, hogy Az közel jár. Nem reménykedem benne, hogy ők széttéphetik, csak, hogy feltartják addig, míg én felállok innen, és kísétek, hogy fogadjam a ház előtt, az udvaron, ahol elegendő hely áll rendelkezésre a végső összecsapáshoz.

Hirtelen csend lett. Baljós, néma csend. Azonnal tudatosult bennem, ha ezt túléltem, a két kutyámat tisztességgel el kell földelnem. Ha a helyzetem engedné, most a szemeim könnyekkel

telnének meg, de ez itt nem a gyász ideje. Lassan felállok. Mintegy a mozdulatomra reflektálva a falon mintha megmozdulna a kereszts. Odanézek. Lehet, meg kéne lepődnöm attól, amit látok, de nem teszem. A feszület lassan átfordul, hogy az érkező entitást dicsőítse, és engem gúnyoljon.

– A kurva anyád... – Ennyit mormogok, és köpök.

Fájó a csend, mely az elmém és a füleimet szaggatja. A buzogányt egyelőre hagyom, hogy pihenjen, ám a súlyos mordályt lassan kézbe veszem. Az olajos vas hűvöse nyugtatóan simogat. Ekkor kopognak az ajtón. Ő az. Nem szólok, várok. Ő újra kopog.

– Gyere be! – kiabálok ki.

Az ajtó lassan nyílik, ám nem áll ott senki. Nem tetszik a dolog. Ahogy lépnek egyet az ajtó felé, két hatalmas test vágódik be rajta. Reflexből lövök. A fegyver mély dördülése a zárt térben gyakorlatilag megsüketít. Sípoló füllel próbálom kiszűrni a vendégeimet. Szellem és Penge tetemei azok. Előnt a düh. Félelem immár nincs bennem. Dolgozik az adrenalin és valami ősi, harci tűz lobban az ereimben. Mély lélegzetet veszek, övembe tűzöm a szent buzogányt, és kilépek az udvarra. A vérhold vörhenyes fényében ott áll ő. Semmit nem változott. A teste rothad, a szemei lángolnak. Egykor leszakadt végtagjai újra sarjadtak, kezeiben ismét éles és hegyes emberi csontokat tart fegyverként. Ám most vértől mocskosak. A kutyáim vérétől. Lassan elé sétálok. Ahogy egymás szemébe nézünk, érzem, minden nyavalya elővesz. Kopott térdeim megsajdulnak, szemeim a hályogtól elhomályosodnak. Kínzó szúrás érkezik epetájékon, és a prosztatám is heveny vizeleti ingerrel jelzi, itt vagyok. Egy pillanatra meginkok. Szóval így játszol, te geci. Ám legyen!

– Ez itt Kentucky! – A kurva anyád! – üvöltöm felé, és a mordályt az arcába emelve elsütöm a nehéz fegyvert. Félre pördül, kitér. Villámsebessen töltök újra. Ezután direkt a monstrozus méretű lábára célzok. A szentelt lövedék teszi a dolgát. A végtag szinte kirobban alóla. Fájdalmas üvöltés visszhangzik az elmémbe, mégpedig oly hangosan, hogy a vér folyni kezd mindkét fülemből. De nem foglalkozom vele. Nincs idő a fájdalomra. Kilövöm a másik lábát is alóla. Parázslék a sebek széle, és a rothadó dög lassan előre dől. Próbál megkapaszkodni, de nem talál fogást. A talajba markol, és vonszolni kezdi magát felém. Ekkor megfogom a buzogány nyelét, és elkezdem pörgetni. Mire a Dög odaér a lábaim elé, már jó lendülettel suhog a tűskés gömb. Lesújtok vele, egyenesen az irdatlan nagy fejre. Úgy robban szét, mint egy túlérgett tők, amely leesik egy teherautó platójáról.

Hirtelen csend ereszkedik rám. A fejemben is elnémul a hangja végleg. Győztem hát. De nem tölt el különösebb elégedettséggel a dolog. Azon az utolsó képen gondolkodom, amit az agyamba küldött. Természetesen tudtam, azaz legalábbis sejtettem, nincs egyedül. Soha nem is volt. AKI őt küldte, küldi majd a következőt. Mert a JÓ és a ROSSZ harca örökké zajlik e világon. Sosincs vége. De azzal már hadd foglalkozzon más. A nap lassan emelkedik fel az égre. Sugarai a szemem láttára emésztk el a rothadó tetemet. Megszomjaztam. Bemegyek, töltök egy tisztességes adag bourbon-t. Elmosolyodom. Mert Ez itt Kentucky! A kurva anyádát!

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

hamvabaholt

A látogató

Helenai Városi Könyvtár

Öreg, ódon épület, még a gyarmatosítás korában húzták fel kérges kezek, ehhez mérten vaskos, földbarna kőfalai rendíthetetlenül állták az idő ostromát, alkalmasint pedig a feldühödött bennszülöttek nyílzáporát. Valaha a Városháza dicső szerepét töltötte be, mára azonban a tudásra szomjazók egyik legfőbb helyi szentélyévé vált. Nehéz, semmivel sem összetéveszthető könyvillat ült meg a levegőt, a templomi csendet csak ritkán törte meg valamiféle motoszkálás, amikor lapozott valaki, vagy a helyére tettek egy-egy könyvet. Itt tilos volt nagy zajjal a polcra dobni, sőt, egyenesen devianciának számított, ahogy az is, ha az esetleg hozzá tartozó könyvjelző eltűnt, vagy – még kimondani is szörnyű – beszámárfülesték a jeles művet, megjelölendő, hogy hol tartanak éppen a betűk rengetegében. Szigorú szabályok kötötték az olvasni vágyókat, a különteremben tartott ritkaságokhoz például csak fehér cérnakesztyűben volt szabad hozzáérni, ételt, italt pedig a legszigorúbban tilos volt az olvasótermekbe bevinni, hangoskodni, mást megzavarni a művelődésben, késve hozni vissza a kölcsönzött példányokat, esetleg sérülten visszaadni: minden efféle kihágás szigorú retorziót vont maga után.

Ennek csak a bevezető eleme volt Ms. Harrigan bosszúsan összevont szemöldöke, de már ez is olyan visszatartó erővel bírt, ami komolyan visszavetette a könyvtári garázdák korábban oly népes klubjának kártékony tevékenységeit. Ms. Harrigan a földszinti olvasóterem kénytelen strázsája volt, aki megkövetelte, hogy a megszokott Miss, vagy Misiss előtagok helyett a Ms. megszólítást használják a neve esetében, családi állapotát személyes titokként őrizte, az erre irányuló esetleges bátorítatlan kérdéseket csupán aranykeretes szemüvege mögül felvillantott, rosszalló pillantással honorálta, a legtöbb esetben válasza sem méltatta. Mindig makulátlanul tiszta, fehér blúzában, szigorúan térd alatt végződő, ránc és szöszenes szoknyájában maga volt az erény és a pedantéria megdönthetetlen szobra, határozott erkölcsi nézetei megkövetelték a tisztaság intézmény rendjének betű szerinti betartását és betartatását egyaránt.

Az olvasóterem közepén elhelyezkedő, négyzet alakúra ácsolt, fényezett fából készült pulpitus akár egy bástya, úgy tornyosult a gyámoltalan könyvtárlátogató fölé, magasított talapatáról Ms. (szigorúan) Harrigan mérte végig az arra tévedőt, szűrés tekintete szinte pörögve vetkőztette a riadt lelkeket.

– Dean Robertson! Haszontalan fiú! A Bűn és bűnhődés így megnyomorgatni! Dosztojevszkij fogogna a sírjában, ha ezt látná! – vett át fitymálva egy kötetet az előtte álló riadt gyermektől, aki idegességében a kabátja sarkát kezdte gyűrögetni. Dadogva fogott magyarázkodásba, amit a hölgy fenyegető csendben hallgatott.

– Aaahh... a könyv, a könyv, szóval nem én voltam, Ms. Harrigan. Aaahh... az úgy volt, hogy édesanyám takarított a szobámban, és véletlenül lelökte az éjjeliszekrényemről.

A tökéletesen manikűrözött, festetlen körmű ujjak egy pillanatra megálltak a könyvön keletkezett ráncos gyűrődés simogatásában, ahogy az acélos tekintet lassan Robertsonék legkisebb gyermekére emelkedett, aki eddigre már többször is megfogadta, hogy a jövőben az esetleg kikölcsönzött könyveket széfben fogja tartani. De legalábbis az apja szerszámos ládjában, közvetlenül apja dugi whiskey-je és a felnőtt magazinok mellett, védve mindenféle káros mechanikai behatástól.

– Nagy fiú vagy már, Peter Robertson. Édesanyád takarítja a szobádat? Illene már neked csinálnod és levenni némi terhet szegény asszony válláról, nem gondolod?

Pete természetesen nem gondolta. Sőt, ami azt illeti, úgy érezte, még túl sokat is vállalt a háztartási feladatokból azzal, hogy bútortámasztékul kölcsönadta a jobb sorsra érdemes irodalmi remeket ezermester apjának, aki miatt ebbe az izzasztó helyzetbe került.

– Ki volt hát a regény főszereplője? – kérdezte Ms. Harrigan hirtelen támadt gyanútól vezérelve, mert ismerve az ifjú családi hátterét nehezen hitte, hogy közülük bárki is elolvasott volna a könyvből akár egy betűt is.

– Raszkulnyikov. Raszkulnyikovnak hívták, lebalázott az elején egy uzsorás asszonyt – válaszolta győzedelmes mosollyal Pete, aki valójában egész hosszan beleolvasott a regénybe. Tetszett neki a fent említett jelenet, Ms. Harrigan képzelte az öregasszony helyébe, ezért további akciókra éhesen továbblapozta Dosztojevszkij remekművét. Csalódnia kellett természetesen, ám mint látjuk, a szépirodalom olykor igen körmönfont módszerekkel toborozza híveit.

– Raszkolnyikov – javította ki bólogatva az asszony, és bár a gyanú árnyéka még nem tűnt tova, a lelke mélyén már megbocsájtott a szeleburdi ifjúnak. Nem szűkölködött ugyanis nemes jellemvonásokban, csupán nehezen viselte, ha imádott könyveinek baja esik. – Utoljára még elnézem neked, ifjú Robertson. Most utoljára – mondta hűvösen és kegyes kézlegyintéssel útjára bocsátotta a léha gyermeket, aki felszabadult vigorral az arcán, szinte ugrálva az örömtől, lendületesen megindult a kijárat irányába, útközben kis híján ledöntve a lábáról egy magas, kalapos úriembert. A férfi elnéző mosollyal nézett utána, majd határozottan a pulpitusra lépett és hangosan az ott foglalatostokodó nőre köszönt:

– Üdvözlöm, madam!

Ms. Harrigan kezeiből kis híján kihullott a már sokat szenvedett Bűn és bűnhődés. Madam? Mit képzelsz ez, talán valami nyilvánosházat vezet? Ráadásul a kalapját sem vette le, micsoda modortalanság? Ellenben jól öltözött férfiú és nincs híján a természetes bájnak, sugárzó mosolya még egy nála érzékletlenebb hölgyet is napsütötte mezőkre és lágyan morajló tengernek partjára utaztatna néhány röpke pillanatra.

– Maradjunk a Ms. Harrigannál. Miben segíthetek? – vetette oda végül szigorúan, mert báj ide, báj oda, mégiscsak a férfinem egyik példányával állt szemben, aki, ha még oly szemrevaló is, akár porszívóügynök is lehet. Akkor pedig mélyen rangján aluli, s mint ilyen, méltatlan arra, hogy ritkán felvillantott mosolyai egyikével kápráztassa el.

A bizonytalan státuszú úriember azonban nem tört meg a hűvös modortól és léha jelleméről ismételt tanúbizonyságot téve, könnyedén a pulpitusra könyökölt. Többen döbbenet hördültek fel, amikor ezt meglátták, természetesen csak halkan, igen kulturált formában, hiszen könyvtárban meglepődni sem illik mindenféle indokolatlan zajkeltéssel. Helena város könyvtárában pedig ez egyenesen tilos volt és mint ilyen, természetesen büntetendő.

– A Jane Doherty élete és halála című kiadványt keresem, szépasszony. Úgy hallottam, maguknál megtalálom.

Szépasszony. Ms. Harrigan szája késpenge vékonyságúra húzódott össze, az aranykeretes szemüveg mögött pedig igen veszélyes szikrák kezdtek pattogni, de, mint jól nevelt úrihölgy,

sosem mondta ki bántó gondolatait. Legalábbis nem azonnal. A könyv pedig valóban a könyvtár birtokát képezte, amire nagyon is büszke volt, bár pályafutása alatt még senki nem kérte ki olvasás céljából, csupán a könyvritkaságok listáját bővítette. Műértővel van hát dolga, ez kissé enyhítette kedvezőtlen első benyomását a tiszteltetlen látogatóval szemben.

– A könyv megtalálható a könyvtárban, tisztelt uram. Ám kikölcsönzése nem lehetséges és olvasni is csak bizonyos szabályok betartásával áll módjában. Mivelhogy ritkaság, mint azzal Ön is nyilvánvalóan tisztában van.

A férfi töretlen vigyorából nem derült ki, hogy mi mindennel van tisztában, ám olvasási szándékától láthatóan nem sikerült eltántorítani, ezért Ms. Harrigan sóhajtott egyet és folytatta:

– Cérnakesztyűt biztosítunk az Ön részére, amennyiben nem rendelkezik vele. A könyvet a külön olvasóteremből nem hozhatja ki, azt a szekrényből csupán munkatársunk veheti ki és ő is rakhatja vissza. Érthető?

A kérdés nem ért el számottevő célt. A vigyor töretlenül vágta ketté a pimasz ábrázatot, a kabát zsebéből közben gyári csomagolásban előkerült egy pár szeplőtelenül fehér, minőségi cérnakesztyű, amit tulajdonosa diadalmasan meglobogtatott.

– Mehetünk? – kérdezte a férfi, és nem állt rákacsintani az általa szépasszonynak nevezett könyvtáros hölgyre. Ms. Harrigan lemondó sóhajjal látott neki a papírmunkának, miközben az adatokat írta fel, azon gondolkodott, hogy kellene egy kemény tekintetű rendőr, vagy legalább biztonsági őr a könyvtárba, aki az etikett ilyen módon történő lábbal tiprása ellen teljes szigorral fel tudna lépni. Micsoda alak! Azt persze már végképp méltóságán alulinak érezte, hogy ő kíséje el a kellemetlenkedő ügyfelet.

– Doris! Kísérd az urat, kérlek, a különterembe és vedd le neki a Jane Doherty-t! – szólt hátra halkán munkatársnőjének, egy csendes, de roppant kedves, szemüveges lánynak, aki mosolyogva intett a kesztyűit diadalmasan lobogtató kalaposnak.

Ayden Zacarias Zeleb. Micsoda különös név. Bár egy ilyen alaknak...

A záróra, mint minden, ami a városi könyvtárban történt, csendesen jött el, szinte belopakodott az öreg, kétszárnyú ajtón, amin szépen formált réztábla jelezte az épület előkelő státuszát. Az ablakokba lassan árnyak költöztek, az emberek pedig ásitóva csukták be és vitték vissza könyveiket, majd elindultak hazafelé, hátrahagyva szeretőiket, szerelmüket, az egymásnak csattanó pajzsokat, vagy a gonoszul burjánzó képletek erdejét. Sietősen csavarták nyakuk köré a sálát, és köszönést mormogva, Ms. Harrigan szúrós tekintetétől kísérve elhagyták az épületet. A terem lassacskán kiürült, az olvasólámpák fénye egyenként lekapcsolódott, csak a csend maradt ott változatlanul, annak szigorú órével egyetemben.

Immáron „nyugodt” körülmények között készülve a zárásra, Ms. Harrigan kedélyesen, kényelmesen végezte a szükséges papírmunkát, kezében szép, jól megrángatott betűket formálva villogott a drága Waterman töltőtoll, hangos, határozott döbbenésekkel csapott le a bélyegző és zizegve-zörögve sorakoztak katonás rendbe az úrlapok és egyéb nyomtatványok. Az ürességtől kongó terem falai szinte játékosan verték vissza a munkavégzés zajait, míg napközben csend uralta a helyet, most szinte viháncolásnak hatott ez a kakofónia. Még Ms. Harrigan is elmosolyodott és kis híján dúdolni kezdett egy régi dalt, igyekezővel valami ritmust belevinni a bélyegzés ütemébe, ám még időben észbe kapva, némán megróttá magát önfeledtségéért. „Csak semmi móka, Anne, nem a tánccházban vagy!” A rendreutasítás éléből mit sem vett el az, hogy még élete virágában sem járt hasonló intézményben, ellenben jó érzés töltötte el attól, hogy valakit ismét a helyes útra terelhetett, még ha az jelen esetben saját maga volt is. Erről a kellemes gondolatról eszébe jutott

a délutáni pimasz fráter és egyszerre megállt a kezében a bélyegző. Belsejét zavaró érzés öntötte el, egy percig csak állt meredten a síri csöndben, igyekezővel emlékei között felidézni, hogy a kalapos mikor hagyta el a könyvtárat. Nem jutott eredményre.

Talán a... de nem, egészen biztosan nem látta kimenni. Minden munkatársától elköszönt, ellenben Dorisra nem emlékezett, pedig mindig felderült egy kissé, amikor távozáskor rávillantotta szívből jövő mosolyát. Olyankor a lány egész arca felragyogott, és egy pillanatra Ő is kevésbé érezte sivárnak az életét. Amint a különterem ajtaja felé pillantott, látta, hogy az ajtó alatt fény szűrődik ki, ám semmilyen zaj nem utalt arra, hogy bárki is tartózkodna odabent. Egyébiránt nagyon helyesen! Rossz érzéstől vezetve indult meg a helyiség felé, tempós léptekkel suhanva, szinte úszva a katonásan rendezett könyvespolcok sorai között, kemény sarkú cipőjének koppanásai nem sok jót ígértek annak, aki záróra után még a könyvtárban tartózkodik, ne adja Isten évődik az intézmény alkalmazottjával. Határozott mozdulattal lökte be az ajtót és csipőre tett kézzel megállt, szúrós szemmel mérve fel a lehetséges szabályszegők jelenlétét a teremben, de senkit nem talált. Az olvasólámpa ellenben világított, az értékes könyvritkaság pedig hanyagul, nyitottan az asztalra dobva, Ms. Harrigan ennek láttán egyenesen a rosszullet kerületébe. Micsoda mulasztás! Holnap aztán megkapja a magáét az a lány, mosolyogjon bármilyen szépen. Túrhetetlen! Felháborító!

Ekképpen zsörtölődve indult, hogy a könyvet a helyére tegye, amikor különös dologra lett figyelmes. Az egyik papírkosárban valami élénk színnel vonzott a jórészt a fehér árnyalataihoz szokott tekintetét, közelebb lépve az idegen cérnakesztyűjét találta ott, erősen átitatódva valamilyen pirosas-barnás folyadékkal. Őszinte rémülettel kapott a szívéhez. Tinta! Egészen biztosan kiömlött a tinta, beszennyezte a könyv lapjait, emiatt nem mertek a szeme elé kerülni. Minden világos.

Riadtan szaladt az asztalhoz, hogy szemügyre vegye a kárt, szinte a könny is elfutotta a szemét elkeseredésében, de aggodalma feleslegesnek bizonyult. A könyv sértetlennek látszott. Szeretettel vette kézbe, becsukta, végigsimított a gerincén, aztán óvatosan a polcra helyezte. Azaz csak helyezte volna, ugyanis a terjedelmes kötet túl vaskosnak bizonyult. Homlokát összeráncolva próbálkozott kicsivel erőteljesebben, de nem járt sikerrel. „Valamit felpakolt ez a lány, aminek nem itt van a helye!” – gondolta ingerülten, és nekilátott a jegyzék alapján ellenőrizni, melyik kötet lehet a kakukktójás. Észre sem vette, de már hangosan zsörtölődött, lehordva mindennek a fiatalaságot, sőt, még illetlen megjegyzéseket is tett, mint például a „teremtésit”, vagy az „iskoláját”, amikre talán az átlagpolgár nem pirulna el, de egy megfelelően szigorú zárdában nevelkedett apáca egészen biztosan keresztet vetne. Vulgaritás ide, vagy oda, a nyomozás nem járt számottevő eredménnyel. Sőt, semmilyen eredménnyel. Az összes kötet igazoltan a helyén strázsált, egyedül a Ms. Harrigan ölelésében pihenő főláns lakrészé maradt szabadon, ahová az egyébként könnyedén becsúsztható könyv egyszerűen nem fért be. Skandalum! A hölgy értetlenül állt meg egy darabig, papírmunkához szokott karjait is kezdte húzni a méretes iromány súlya, ezért végső elkeseredésében magától eltartva aprólékosan ellenőrizte, hogy egyáltalán a megfelelő szerzeményt igyekszik-e beszuszakolni a helyére.

A hosszú, szívet tépő sikoly szinte gurgulázva vágatott végig a könyvtári polcok sorai között és verődött vissza az öreg falakról, ám miután elhalt, ismét egykedvűen visszakúszott a Csend.

Ez talán az egyetlen baj a könyvekkel. Tele vannak írva tudással és érzelmekkel, kalandos történetekkel, szerelemmel, naplementével, hősökkel, árulókkal, szentekkel és ördögökkel. Ám ha nem olvassuk el őket, nem tanulunk tőlük. Akit ismerhetnénk, nem ismerjük. Amit tudhatnánk, nem tudjuk. Akkor csak unottan sorakoznak, némán szemlélnék tragédiát, örömet, bánatot,

egyszerű tárgyak maradnak. Mint egy befelé fordított festmény.

A különterem padlójára hullott, vaskosra hízott kötet borítóján ez állt:

Zspider

Jack álarca

A tavaszi eső vadul verte az ablakot. Tanya összerendezte a hangosan kopogó csepppektől. A nő szótlánul ült az üres szobában, és finoman kóstolgatta a még forró teáját. Vendéglátójának, Mrs. Nagasnak dolga akadt és távoznia kellett. Tanya őszintén sajnálta, hogy a nőnek ilyen szörnyű időben kell járnia London utcáit, de még jobban bánta, hogy magára lett hagyva a Nagasházban.

A ház hatalmasnak számított London külvárosában. Három emelet és egy díszes kert. Tanya szeretett átjárni a társalkodó partneréhez és elütni az időt nála, de sajnálatos módon most sokkal komorabb okokból vendégeskedett itt.

London asszonyait egy rém tartotta rettegésben. A ködös belváros éjszakájában egy maszkos mániákus járt, karmos kezekkel leszárgatta az asszonyokról a ruhát, megtépte őket, majd kacagva elugrált. Akkorákat ugrott, hogy az emberek Rugólábúnak hívták. Minden kicsiben kezdődött, hallott pletykákat, rémhíreket, majd olvasott róla az újságban, és mire felfogta volna, nem egy ismerőse lett áldozata a szörnyetegnek.

Tanya nem bírta tovább, otthon ült a belvárosi lakásában, amit a szülei elvesztése után vett az örökségéből, és úgy érezte magát, mint egy levágásra váró haszonállat. Rettegett Jacktől. A gondolat, hogy éjjel fémes lépteket hall, elég volt ahhoz, hogy majdnem elaléljon az utca közepén. Ki kellett szabadulnia városi labirintusból, ahol érezte, hogy a Minótauros egyre közelít. Az utolsó csepp a pohárban az lett, amikor egy közeli barátját, Beatrice Redburnt megtámadták. A hölgy sokat jelentett Tanyának, annak az orvosnak asszisztált, aki a szüleit látta el. Azokban a nehéz években Redburn mindig kedves volt vele. Tanya mindent elmondhatott neki, kitérte a szívét és a nő megértette minden fájdalmát.

Pár napja, mikor megtámadták, átment hozzá. A mosoly elvesztett az arcáról, keserű fájdalom és félelem élt benne. Lehetetlennek tűnt, hogy a kedvességét bárki is elvegye ennek a nőnek, mégis akkor Tanya előtt egy teljesen másik személy állt. Beszélni sem tudott dadogás nélkül. Mikor Tanya megérintette a kezét, Beatrice hisztériában tört ki, és üvöltve kergette el a szobájából. Az emberek szerint mezítelenül találtak rá, száz apró vágással és senki se tudta meg tőle, mit tett még vele a Rugólábú. Mire a hatóság megérkezett, már csak a házak tetején látták elugrani az alakot.

Hiába minden sajnálata, nem tudta nem elképzelni, hogy mi lett volna, ha ő lett volna a helyében. Mit szóltak volna az emberek? Mit tett volna vele ez a rém, ha meglátja a fedetlen testét? A keze remegve lögybölte ki a teát. Próbálta megnyugtatni magát, mert itt biztonságban volt. Rugólábú a belvárost járta és nem tört be a házakba.

A hálás nem kifejezés azért, amit a Nagas família vendéglátásáért érzett. Igaz, a férjet egyszer látta csak, mindig úton volt és az indiai szállításokat felügyelte, de a felesége, Bianca az egyik leghűségesebb barátjának bizonyult. Már az új élete során ismerte meg a Mrs. Peterson által szervezett eseményeken. Egyikük sem tartotta magát nagyon szociális embernek, így könnyen meg tudták találni a hangot. Ameddig társaik szívesen mutatkoztak meg, addig ők vállaltak a háttérben való munkákat. Mindig kell pár segítő kéz, aki vezeti a szolgálokat, ameddig az

Doris O'Donnel élete és halála. Szerző: Ayden Zacarias Zeleb

úrihölgyek szórakoztatják a vendégeket. Néha még a főzést is átvették a szolgálóktól, de persze csak titokban. Ez nem hölgyhöz való viselkedésnek számított, de Bianca és Tanya mindig is nehezen járta a hölgyek útját.

Tanya felfedezőútra indult. Nem bírta tovább hallgatni az eső kegyetlen szonátáját. A ház nagy részét már ismerte, gyakran bejárta, de most valamiért ismeretlen útra tévedt. Talán a napközbeni eső hozta félhomályban tévedt el, talán a menekülési ösztöne hajtotta, de a padlás felé indult meg. Fent meglepte a látvány. Mr. Nagas újáról hazahozott kincsek a szoba egyik felében. A másikon a Mrs. Peterson által szervezett partikról megmaradt díszek és egyebek. Tanya nosztalgikusan nézelődött. A támadások óta rossz szájjúznak tűnt volna partikat szervezni. Itt sorakoztak Bianca gyönyörű estélyijei, amikről mindig megvette beszélt. Mellettük felfogva a maszkok az utolsó partiról. „Velencei fesztivált” tartottak Londonban. Tanya imádta, hogy milyen fantáziadús programokat ötöltek ki a társai. Talán azért, mert ez volt az utolsó nagy partijuk, de mégis nagyon élvezte a fesztivált. Az álarcok, a gyönyörű ruhák, a táncok, a nevetés. Egy rövid pillanatra megint ott volt, aztán meglátott két álarcot. Két hófehér maszk lógott egymás mellett, az egyik női a másik férfi arcot formázott. Tanya leemelte a kettőt és megvizsgálta őket.

Zajra lett figyelmes. Ösztönösen a ruhák mögé ugrott és bele sem gondolva, magára húzta az egyik maszkot, kezében remegve markolászta a másikat. Kapkodva vette a levegőt, amit visszahallott az álarcán keresztül, a cseréptetőn zongoraként játszott a eső a dalát és valaki közeledett. Mély szuszogás, fáradság hangja hallatszott, amit koppanó csizmák lépte kísért, de nem a házból jött a hang. Az ablak kitarult és a szél beárasztotta a záport. Még a maszkot is lemosta az eső Tanya kezében. Tanya meglátta a sötét köpenyes alakot belépni az ablakon és bezárni azt maga mögött.

Egy elfojtott sikoltással mélyebbre húzódott a ruhák közé. Kezében az álarcot bámulta, mert félt felnézni. A férfi maszkról úgy csorgott le az eső, mint ahogy az ő arcáról az izzadság. Összeszorította a fogait, hogy elnyomja a heves légzését. Próbálta magát nyugtatni, hogy ebben az esőben biztosan nem hallani őt.

A fehér női álarcos Tanya lassan kihajolt, próbálta szemügyre venni az alakot. A fekete köpeny alatt férfi öltözet rejtőzött, bordák felrajzolva egy ing oldalára. Nadrág, ami eltűnik egy fémes csizmában, aminek a talpára furcsa szerkezetet szereltek. Karmokban végződő kesztyűit már lerakta egy dobozra maga mellé. Az arcát pedig egy betegesen nagy mosolyú, apró szarvú, fehér ördögmaszk rejtette el. Az alak egy tükörben nézte a friss vérfoltokat a ruházatán. Tanya önmagát meghazudtolva jobban előmerészkedett, hogy a tükörbe nézzen. A tükörben a két maszkos arc megpillantotta egymást.

Tanya megdermedt és csak akkor ugrott vissza a ruhák mögé, amikor a Rugólábú felé fordult. Hallotta, ahogy a kesztyűket felveszi. Az acélkarmok csengő hangon összekoccantak. A nyikorgó padlón nehéz léptekkel közeledett az alak. Egy hasítással szelte ketté a ruhákat Rugóláb, majd megtorpant.

– Tanya? – kérdezte meglepve egy finom hang. Tanya felismerte, de a félelme átvette az uralmat. A kezében lévő férfi álarcot

vágta a fejéhez, majd felugorva rohant az ajtó felé. Rugóláb egy pár pillanatig elgondolkozott, majd megrázta magát, és hűen a nevéhez egy hatalmas ugrással Tanya előtt landolt. Tanya kérdezi akart, megszólalni, de nem jött ki hang a torkán.

– Ez... – gondolkodott újra el az alak. – Tökéletes.

– Bianca?

– Nem – Rugóláb kihúzta magát, közelről már feltűnőbbek lettek enyhébb női vonások a ruha alatt. – A nevem Jack.

Tanya rettegve elhátrált. Nem értette, mi történik, levette a maszkját, miközben Jack darabos léptekkel közeledett felé.

– Ez... ez így jó – magyarázta magának Jack. – Túl hosszú ideje húztam a dolgot.

– Miről beszélsz?

Tanya válasz helyett át lett karolva. Jack egy férfi határozottságával húzta magához Tanyát. Jack lehúzta a maszkot, és Biancaként megszólította őt. Tanya elhúzódott, értetlenül és félve próbált menekülni tőle.

– Ne félj! Nem bántalak. Én...

Bianca fáradtan az első lánának dőlt. Tekintete elmerült az álarcában.

– Nem bírtam tovább. Mikor megjelentél az életemben, biztos voltam benne, hogy mit akarok. Mindig is csodáltam a Mrs. Peterson társaságának a tagjait, de mikor lett egy köztük, aki úgy gondolkodott, mint én – a nő sóhajtott egyet –, akkor tudtam biztosra, hogy mit akarok. Félttem elmondani, megnyílni róla, és a vágyaim csak hevesebbek lettek. Egy este nem bírtam tartani, és akkor jött Jack.

Bianca felemelte a maszkot, mintha azt akarná, hogy Tanya ránézzen, mintha a szemébe kéne néznie egy üres álarcnak, aminek a szemei mögött csak a semmi rejtőzött.

– De Bianca, házas vagy – mondta Tanya dadogva.

– Egy férjjel, aki sosincs itthon. Ő nem számít. De megölhetem! – Bianca szinte felvillanyozódott a gondolattól. – Senki sem jönne rá, hogy én voltam! Jack első áldozata! Te meg ide költözöl, hogy támogass engem! Ha bárki rájön, hogy mi történik, akkor majd Jack elintézi!

– Hallod magadat? Embereket akarsz ölni!

Bianca értetlenül hallgatta Tanya ellenvetését. A szemei vörösödtek, ahogy a könnyeivel küzdött.

– De érted! Szeretlek! Te vagy az első nő... nem! Ember! Az első ember, aki igazán szeretek!

Bianca sírva üvöltötte ezt Tanyának, aki még jobban hátrált el tőle.

– Ez így nem helyes. Bianca, gondolkodj! – Tanya a fejét fogva nézte a véres karmokat. – Mit tettél?

Bianca abbahagyta a sírást. A karmokat nézte, majd a tükörben önmagát, utána Tanya felé fordult.

– Olyan vagy, mint ők – Bianca elnevette magát. – Csak egy szajha, aki csábítgat. Játsszotál velem. Én meg el is hittem. Nem baj. Ha nem leszel az enyém... – visszavette a maszkot. – Az enyém leszel.

Tanyának megfordulni sem volt ideje, mire Jack rávetette magát és heves mozdulatokkal leszaggatta a ruháját. Tucatnyi apró vágást okozott rajta, ahogy a több réteget megtépázta. Pár percnél tovább megtorpant újra, és elhúzódott a sikoltva rugdalózó Tanyától. Tanya próbálta takarni magát a ruhacafatokkal, de semmi sem tudta elrejtetni a valódi nemiségét ezen a ponton.

– Te! Nem is nő vagy! Mi vagy te?

A zavarodott Jack mormolta az örült gondolatait. Teljesen megzavarodva, ide-oda lépdelt, miközben próbálta felfogni a helyzetet. Tanya óvatosan az ablak felé húzódott. A vágásoktól véres vonalat húzott a padlón. Remegve összehúzódott az ablak alatt. A legnagyobb félelmével szembesült.

– Nem mondom el senkinek – hadarta Tanya. – Hallgatok! Könyörgöm, engedd el és senki sem tudja meg!

Jack lassan kihúzta magát. A maszk mögött érzéketlen tekintet pillantott vissza.

– Átvertél – bűgta szinte férfi hangon Jack. – Azt hittem, te majd megértesz, de csak játszottál velem. Te beteges teremtmény. Ha már nem tudtál férfiként élni, halj meg férfiként! Állj fel! ÁLLJ FEL! – üvöltötte a vihar hangjára Bianca, akár egy banshee. Tanya nehézkesen felhúzta magát az ablakpárkánynak támaszkodva. Erőt vett magán, és Jack szemébe nézett.

– Az vagyok, ami vagyok, „Jack”.

A megvető megjegyzésre Jack nekirontott, mint egy vadállat. Tanya a vágások és tépések közepette megragadta Jacket és minden erejével átlökte az ablakon. A vihar berobbant a szobába, ahogy Jack kitörte az ablakot. A mély, bűgő hang visszaváltozott Bianca sikoltásává, ahogy a maszk lerepült róla zuhanás közben. Az eső elnyomta a becsapódás hangját, amikor Bianca a lándzsaszerű, fém kerítésre esett. Teste szinte kettétörve hanyatlott hátra a meghajolt rácson, aminek hegyes teteje átszúrta a mellkasát. A vihar elsöpörte a maszkot a messzeségbe.

Tanya remegve magzatpózba húzódott a padláson. Magához szorította a ruháját és az álarcát.

Képzeljük el, hogy a világűrből a Földre érkezik egy addig teljesen ismeretlen, halálos vírus, amely az emberiség kipusztulásával fenyeget...

No, várjunk csak! Már nem kell ezt elképzelnünk. Megtették helyettünk e kötet novelláinak írói.

Vannak itt űrből érkező idegen, intelligens lények, amelyek leigázzák a Föld népeit, és itt még bizony az influenza sem áll a mi oldalunkra.

Olyan fenyegetésekkel is szembe kell néznie az emberiségnek, amelyek eredete a túlélők számára ismeretlen. De néha a hit segít. Nem feltétlenül egy felsőbbrendű lénybe, hanem akár a magunkba, vagy az emberiség maradványába vetett hit.

Azért felbukkan itt a sötét oldal is. Úgy tűnik, néhány novella írója úgy véli, hogy a legrosszabb időket is még rosszabbá tudjuk tenni irigységgel, kapzsisággal, önzéssel, és számos más rossz tulajdonságunkkal. Néha még akkor is, ha tényleg jól szeretnénk cselekedni.

Kötetünk főszereplői azonban meglátják a reményt, akármilyen halványan pislákol is.

A szürke hétköznapiakból való kikapcsolódás közben belefuthatunk magvas gondolatokba is. Az írók

időnként szándékosan nyitva hagyják megfogalmazott kérdéseiket, hogy az olvasó tovább szöhesse az ott megkezdett szálakat.

Felbukkan az örök kérdés is: vajon mi végre is vagyunk mi ezen a világon? Egyáltalán valóságos-e bármi is, ami körülvesz bennünket, és honnan tudhatnánk, ha nem?

Mint látható, kötetünk alkotói széles spektrumát mutatják be az általunk felvetett témának, mi több, számos dologot hozzátesznek. Jó szívvel ajánljuk hát azoknak is, akik az akciódúsabb, poszt-apokaliptikusabb világokat kedvelik, de azok is találhatnak benne gyöngyszemeket, akik a magvasabb, mögöttes gondolatokat tartalmazó sci-fi történeteket preferálják.

A kötet ingyenesen, több elektronikus formában is letölthető innen:

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Lidércfény Hangjáték Antológia

A Lidércfény eddigi legnagyobb projektje!

Szerkesztőségünk az eddig elért sikereink alapján úgy döntött, újabb szintre emeli a közösség nimbuszát. A Lidércfény Online-on sikeres, és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban megjelent novellákból válogatva hangjátékokat készítünk.

Ehhez rád is szükség van!

Érdekes és egyedi hangokat keresünk a kiválasztásra kerülő novellákból készült hangjátékok szereplőjéhez. Nem baj, ha nincs gyakorlatod, vagy van egy kis beszédhibád! Hisz a való életben

sem beszél mindenki tökéletesen. Sőt, még a Hollywoodi színészek többsége is erősen beszédhibás! Néhány próba után könnyedén ráérezel majd, és aztán jól szórakozol.

Lennél a saját novellád egyik szereplője? Adj neki hangot! Vagy keress hozzá!

Mindössze annyi a dolgod, hogy egy arra alkalmas eszközzel, a fejhallgatód mikrofonjával, vagy akár mobiltelefonnal rögzíted a szerkesztőség által kiválasztott novella rád eső, vagy épp általad kiválasztott szereplőjének szövegét. *Hozd ki magadból a színész éned!* Mindössze néhány perc az egész, hisz nem egy

egész novellát kell felolvasni, csak azokat a részeket, amelyeket az adott szereplő mond. Ha mindezt sikerül egy visszhangmentes, viszonylag csendes, zajmentes környezetben tenned, és egy nyers .wav állományba mentened, annak örülünk.¹

Légy részese ennek az egyedülálló lehetőségnek! Ha kimaradsz, lemaradsz!

Miért jó ez neked? Egy olyan közösségi projekt megalkotója lehetsz, amely az országban eddig egyedülálló. Akár a saját novellád egyik szereplőjének is lehetsz a hangadója! Egyszeri lehetőség, amely ugyan anyagi haszonnal nem jár, viszont meg-

becsülés, elismerés és a közös örömszerzés jól eső érzése érte a jutalom. Nem utolsó sorban jó reklám nekünk, ami egyúttal jó reklám neked, és az alkotásaidnak is.

Nagyobb feladatra vágysz? Szeretnéd végre hallatni a hangod? Légy narrátor!

A novellák természetesen nem csak párbeszédekből állnak. Valakinek a cselekményt is elő kell adnia. Narráld a történetet! Ez egy kicsit több időbefektetéssel és nagyobb felelősséggel jár,

de mi az ehhez az úttörő projekthez képest? Légy bátor! Vállald be!

Mit adunk mi mindehhez?

Kiválasztjuk azokat a novellákat, amelyek hangjátékokká adaptálhatóak, majd a szövegen elvégezzük a szükséges módosításokat – pl.: különböző színekkel jelöljük az egyes szereplők szövegét, bejelöljük azokat a részeket, amelyeket nem kell sem a szereplőnek, sem a narrátornak felolvasnia, viszont fontos a szereplő beszédének kialakítása szempontjából, stb. Egy profi

stúdiófelszereléssel kiszűrjük az oda nem illő hangokat a felvételekből, ellátjuk a novellához illő hangeffektekkal, saját zenékel. Keverünk, masterelünk, majd a megszületett hanganyagot visszahallgatjuk, hogy minden rendben van-e. Természetesen dobunk erre az egészre egy klassz dizájnt is, hogy valami kinézet is legyen a dolognak.

Mi a végcél?

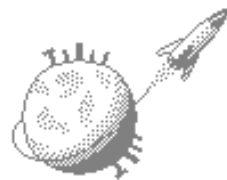
A saját szórakoztatásunkon túl mások szórakoztatása, természetesen. Éppen ezért, jó szokásunkhoz híven ez ismét egy ingyenesen elérhető, ámde teljesen hivatalos kiadványunk lesz,

hogy bárki hozzáférhessen. Nem ígérjük, hogy mindenben profi szintet hozunk, de törekszünk rá. Az esetleges hiányosságainkat lelkesedéssel pótoljuk, és töletek is csak ennyit várunk.

¹ Természetesen annak, aki nem ért hozzá, technikai segítséget nyújtunk.

Ebenezer

Kidoshenshi 4/3.

9.

Az Új-Tokióba robogó mágnesvasút késő délután érte el a külső városfalat, ahol némileg lassított, ám sebessége így is többszöröse maradt annak, hogy az akumuruk eséllyel vegyék üldözőbe. A vágány egyenesen befutott a vastag betonfalba, de a szerelvény előtt egy acélajtó csúszott félre a megfelelő pillanatban. Ahogy az egész vonat beért, az ajtó lezárult, és a vasút megállt a zsilipcsarnokban. Érzékeny műszerek tapogatták végig az egész járművet, eközben nagy kaliberű golyószórók szegeződtek rá, hogy miszlikbe aprítsák az esetlegesen mégis bejutó szörnyetegeket. A letapogatás végeztével kinyílt a belső kapu, és a mágnesvonat elegánsan belebegett a központi állomásra, hogy az utasok kiszállhassanak. A zsilipcsarnokban még egy utolsó ellenőrzés futott le, majd a szenzorok kikapcsoltak, és a golyószórók visszahúzódtak a lőréseikből. A hosszú terem nem maradt megfigyelés nélkül, ám a vasút alatt futó keskeny szervizárkba nem láttak be sem a kamerák, sem a mozgásdetektorok. Itt suhant végig egy magányos árnyék, nesztelenül, és az elektronikus szemek előtt láthatatlanul. Kinetsu jól emlékezett egy korábbi katonai gyakorlatra, amikor azt próbálták el, miként lehet bejutni egy városba észrevétlenül, ha egyszer úgy hozná a sors. Most éppen úgy hozta.

A hadnagynak esze ágában sem volt bemerészkedni Új-Tokióba, jól tudta, hogy az állomáson már várják, és még ha ki is cselezné őket, nem tudna hova menni. A lakását nyilván figyelik, a központba nem mehet vissza, társait biztos lehallgatják, Youko századosnak pedig mostanra már biztosan el kellett hagyja a várost. Ez utóbbit sajnálta a legjobban, pillanatnyilag kizárólag csak a reikonban bízott meg. Talán itt van még valahol a városfal közelében, és akkor megtalálhatja.

Amikor másnap reggel az első vonat becsúszott a zsilipcsarnokba, Kinetsu már készen állt, hogy maga is kiszökjön. Elrejtőzött, majd a külső zsilipkapu nyílásakor teljes erőből rohanni kezdett ő is a kijárat felé – amennyire a szűk árokban ez lehetséges volt. A szerelvény természetesen jóval leelőzte őt, ám a hadnagy közelebről indult, így pár pillanattal az utolsó kocs mögött sikerült kivetődnie a záródó acélajtók között. Lecsúszott a meredek betonfalon, és hangos robajjal zuhant a talajra a két emelet magasságban húzódo mágnes sín alatt.

– Nagyon megütötte magát? – kérdezte egy női hang.

Kinetsu a fegyvere után kapott, de a keze félúton megállt, ahogy belenézett az ismerős, sötétbarna szemekbe.

– Youko!

– Tudtam, hogy itt lesz.

– De... ja igen – mosolyodott el a katona. – Tulajdonképpen reméltem is, hogy itt lesz a közelben.

– Menjünk arrébb, itt nem biztonságos – noszogatta a nő, és elindult a fal mentén. – Közben meséljen, mi történt a hegyen?

Végighaladtak a szürke betonfal tövében, kerülgetve a hulladék-kupacokat, és meg-megriasztva a kotorászó madarakat, rágcslókat. A férfi mesélt, a reikon pedig érdeklődve hallgatta, időnként bájosan hangot adva csodálkozásának vagy meglepetésének. Időközben elértek egy nagyobb fémhalomhoz, Youko pedig előremutatott:

– Az átmeneti szállásom. Nem valami nagy szám, de az időjárástól megvéd.

Igaza volt, gyűrött hullámlemezek, horpadt vödrök, kitekerdett vasrudak alkották a kezdetleges menedéket, amely nem csak hevenyészett volt, hanem szűkös is.

– Nézze, Youko – kezdte Kinetsu, amikor bevackolták magukat –, én rettenetesen sajnálom, ami magával történt. Én...

– Sssh – súgta a nő. – Ne korholja magát, én nem árultam el!

– Igen, de mégis miattam került ebbe a helyzetbe – mondta a katona, és csalódottan körbepillantott a rozoga építményen.

– Ugyan, nem számít. A lényeg, hogy megtudta, amit akart.

A senshi bólintott:

– De milyen áron?

A nő megfogta Kinetsu kezét:

– Most már tudja, mi a küldetése. És én bízom magában, hogy véghez is viszi azt.

A férfi félszegen mosolygott:

– Az még nagyon távolinak látszik, Youko. Nagyon távolinak.

A nő elengedte a kezét, és hátradől:

– Sikerülni fog.

– Ezt mint reikon mondja?

– Haha... ne gondolja, hogy a médiumok mindent előre tudnak. Az ember saját akarata és önálló tettei képesek változtatni a jövőn.

– Csodálom a maguk önbizalmát. Kaede is pont ilyen volt.

– Nem véletlen – felelte a nő.

– Maga is azt mondja, hogy menjek északra, a rejtélyes bázisra?

Youko megcsóválta a fejét:

– Nem, nem azt. Hanem, hogy menjünk északra és keressük meg azt a támaszpontot.

Kinetsu rámeredt a csinos arcra, amelynek közepén a barna szemek táncoltak.

– Úgy érti, velem jön?

– Persze – kacagott a nő vidáman –, habár az akumuruktól most már nyilván nem fél, de mégis, meddig maradna életben, ha én nem szólok előre, mikor jönnek a helikopterek?

10.

Agomori-san dühös volt, ehhez nem kellett különösebben jó megfigyelőképesség vagy empátia, pedig Ichirou őrnagy mindkettőben jeleskedett. Széles állkapcsa enyhén remegett, halántékán egy ér rettenetesen megdagadt, kezét ökölbe szorította, és nem az irodája alatt elterülő várost figyelte, hanem öles léptekkel járkált fel és alá a szobában. Az őrnagy úgy szemlélte őt, mint egy riadt egér a rejtekhelye előtt kőröző macskát. Most hirtelen a sógunpáncél sem tűnt olyan lenyűgözőnek.

– Először is, hogyan lehetett futni hagyni a katonát az állomáson? – kérdezte ingerülten.

– Szerintem nem is jött be az állomásra – felelte halkan Ichirou.

– Utánanézttem, kapott kiképzést ilyen helyzetre, ha be kellene szivárognia egy városba.

Agomori résnyire húzott szemekkel nézett rá.

– Ilyenkor az eljárás, hogy a zsilipcsarnokon keresztül szivárognak be. Feltehetőleg a hadnagy is ezt tette.

– Ha így volt, miképpen nem akadtak még a nyomára? Az a rengeteg kamera, a megfigyelések és lehallgatások... mit csinál, mióta visszajött?

A szemüveges alak kissé megrázta a fejét:

– Az bizonyos, hogy nem lépett kapcsolatba sem az osztagával, sem a barátaival; a lakását nem használja, Youkoét sem, illetve nem fizetett kártyával, nem kapcsolta be a kommunikátorát, és végül nem bukkant fel egyetlen állomáson vagy ellenőrzőpontra sem.

A zömök férfi továbbra is lendületesen rótt a szőnyeget.
– Akkor nincs a városban – mondta végül. – Mit tudtak meg Kaedétől?

Ichirou kényelmetlenül fészkelődött egyet a széken.

– Sajnos semmit sem, mert nem tudtunk beszélni vele.

– Mit beszél? – förmedt rá Agomori. – Az egy szerencsétlen öregember, csak szóra tudták bírni!

– Kilenc emberünkkel végzett. Kaede már nem csak egy száműzött reikon, aki remeteként él. Ő most már egy... shamain, a Shiroyama-hegy sámánja.

A járkáló férfi megcsóválta a fejét:

– Először angyalok, most sámánok... mondjon valami értelmeset is, Ichirou!

A megszólított kínosan mosolygott:

– A reikonok szerint északra ment, oda, ahol minden elkezdődött.

– Igen? – kérdezte gúnyosan a másik. – Északra? És mégis hova? Vagy mitől északra? Ennyire tudnak csak pontosak lenni a médiumok? Ezt nem hiszem el!

– Tudja, Agomori-san, milyenek a reikonok... összetartanak. A helyzetük miatt védelem alatt állnak, és ezt jól tudják.

– Pff... – vágott közbe idegesen a férfi, közben ő is tudta, hogy Ichirounak igaza van. Kevés médium volt, akumuru pedig sok. Valóban nem engedhették meg, hogy egyetlen reikont is elveszsenek, Új-Tokió pedig éppen most száműzte egyik tehetséges képviselőjüket.

Agomori megállt az antik páncél mellett, és a gondolataiba merült. Így mellette állva jól látszott, hogy az ő mérete volt, akár fel is vehette volna, ám az ősök iránti tiszteletből ezt sosem tette meg. Még nem volt rá méltó.

– Hmm... északra, ahol minden elkezdődött... – ismételte. – Maga szerint mit jelent ez?

Az őrnagy lefelé pillantott. Japán északi területei hatalmasak voltak, és Agomori-sannak igaza volt, azt sem tudhatták biztosan, mitől északra kell keresni a hadnagyot.

– Esetleg a Nagy Rengés középpontja – mondta alig hallhatóan.

A robosztus férfi felnézett:

– Az epicentrum! Nocsak, Ichirou-san, az első használható ötlete!

– De miért menne oda? – kérdezte ugyanolyan óvatosan az őrnagy.

Agomori viselkedése hirtelen megváltozott, és az eddig ideges magatartása egyszeriben átment hűvös stratégiába. Valamikor ő is katona volt, az egyik legígéretesebb taktikus, de aztán átpártolt a nagyvállalatokhoz, és most sikeres üzleti stratégiákat dolgozott ki. Ichirou még ebből a taktikus időből ismerte őt, amikor együtt szolgáltak.

– Tehát egy hétköznapi katona találkozik egy angyallal – kezdte a stratégia. – Ez már önmagában is óriási jelentőségű, de ezzel nincs vége. A mindig hallgatag angyal ezúttal megszólal, és mond neki valamit. Valami olyasmit, amiért egy megbízható reikon a hazugságot és a száműzetést is vállalja. Ez önmagában is kivételes, de figyeljünk az összefüggésekre. Aztán ez a különleges senshi elmegy nem máshoz, mint a legendás Shiroyama-hegy sámánjához, aki segít neki. Egészen egyedi, nem gondolja, Ichirou? Majd visszatér a fővárosba, de nem jön be a falak mögé, hanem eltűnik, és a médiumok szerint a Nagy Rengés epicentruma felé tart.

Agomori lehunyta a szemét, ám agya sebesen dolgozott, ahogy változatokat állított fel, kapcsolatokat keresett, és logikus sorozattá akarta gyúrni az eseményeket.

– Mi van a rengés középpontjában most? – törte meg a csendet az őrnagy.

A férfi felnyitotta a szemét, és most a plafont bámulta.

– Egy hivatalosan lezárt, ugyanakkor még mindig üzemelő támaszpont.

– És mit csinálnak ott a katonáink?

Agomori nem felelt azonnal, de Ichirou látta, hogy koncentrálna.

– Ez az – suttogta pár perc némaság után –, ezért megy oda.

A szemüveges férfi ostobának érezte magát, hiszen nem értett semmit.

– Miért, Agomori-san? – szólalt meg bátortalanul.

– Tudja maga, Ichirou, honnan jönnek az akumuruk?

– A föld mélyéből, a rianásokon keresztül.

– Igen, onnan – helyeselt a beszélgetőtársa. – De úgy gondolja, minden repedés olyan mély, hogy azon feljöjjenek?

– Ezt nem tudom, Agomori-san.

– Nos, nem. A Nagy Rengés után sok kutatás folyt, és kiderült, hogy a földkéreg felső rétege rengeteg helyen megrepedt, ám ezek mélysége a pár métertől a néhány száz méterig terjed. Az igaz, hogy ezek a rianások számos helyen összeköttetésben állnak egymással, de egyik sem elég mély, hogy az akumurukhoz leérjen. Kivéve...

– ... az epicentrumban – kerekedett el az őrnagy szeme.

– Úgy bizony – bólintott Agomori.

– És miért megy oda Kitsune hadnagy?

– Ennek egyetlen indokát látom. Azt ugyan nem tudom, hogyan, de valahogyan véget akar vetni a bestiák felszínre törésének.

– De hát ez nagyszerű! – szaladt ki Ichirou száján, ám rögtön megbánta, mert Agomori kíméletlen pillantást vetett rá.

– Elment az esze, Ichirou? – rivallt rá. – Még hogy nagyszerű? Megőrült?

– De, de... – habogta zavartan.

– Ugye nem kell emlékeztetnem, milyen volt a helyzetünk a Nagy Rengés után? Teljes volt a káosz, és akkor visszafogottan fogalmaztam. Pusztulás, halál, romok mindenütt. Fosztogatás, fegyveres bandák, erőszak. Alig eszméltünk fel a rombolásból, ránk támadtak az akumuruk. Mennyien haltak meg, míg felépítettük a falakat és rendet tettünk?

– Milliók – mondta az őrnagy.

– Igen, milliók. És van elképzelése róla, mit jelent ezeket a túlélőket nap mint nap ellátni élelemmel, energiával, szórakozással, na és persze megvédeni őket?

– Minden bizonnyal nagy feladat.

– Nagy? Óriási! – ripakodott rá Agomori. – Tudja, mi lenne, ha valahogyan a szörnyek eltűnnének, és a városokban élő emberek hirtelen kimehetnének a falak mögül? Ha újra ott élnének, építenének, dolgoznának vagy töltenék az idejüket, ahol akarják? Ha hirtelen minden visszaállna a régi kerékvágásba?

– Nem tudom, Agomori-san – rázta meg a fejét az öreg tiszt.

– Újra káosz! Ki védené meg az embereket? Ki adna nekik enni? Vagy kitől kapnának áramot?

– Talán újra lehetne építeni... – kezdte Ichirou félszegen.

– Újraépíteni? Miből? Honnan lenne az anyag?

– Hiszen van minden, csak az akumuruk miatt nem tudunk...

– Hallgasson! – szólt rá nyersen Agomori. – Ezt nem akarom Önnek megbeszélni. A lényeg, hogy nekünk megfelel a helyzet, és az emberek biztonságban élhetnek ellátva mindazzal, ami nekik szükséges. Ha kimennek a falak mögül, kezdetünk mindent előlrol.

Ichirounak nem volt több kérdése. Bár tudta, hogy Agomori nem tartja sokra, nem véletlenül volt ő a legrafináltabb kihallgató tiszt a központban. Tökéletesen értette, miről van szó. Volt bajtársa most a nagyvállalatok zsoldjában állt, azokéban, akik ezt a biztonságot, élelmet, energiát és szórakozást adták az embereknek. Nyilvánvaló volt, hogy nem áll érdekükben megszabadulni az akumuruktól. Hiszen úgy mi lenne a profittal, amiből a szép irodájuk, az elegáns öltönyük és a magánorvosi ellátásuk van. Nem is szólva arról az ocsmány, korabeli sógunpáncélról.

Andy Baron

Akit sárkányok perelnek

Péter egy szál alsónadrágban, álmosan és durcásan ment ajtót nyitni. Addigra már hatszor csengetett valaki, türelmes ritmusban. Péter nem nézegetett a kukucskálóba, csak az érdekelte, hogy lerázza a jövevényt, ezért kinyitotta az ajtót.

Kockás sportzakóban, az orrán aranykeretes szemüveggel egy középkorú férfi állt a lépcsőházban és udvariasan Péterre mosolygott. Nagy utazótáska volt a jövevény lábánál letéve. A táska oldalán és a tetején lyukak.

– Üdvözlöm! Dr. Mítász Ernő vagyok, ügyvéd. Nagyon örülnek, ha beengedne.

Pétert alig egy hete bocsátották el a terrorelhárítástól. Már a szakmai bukásának is a túl sok pia volt az oka, most pedig kialvatlanul és az előző éjszakájának alkoholmámorától tompán gondolkodott. Nem gondolt a biztonságára, csak valami postásra, vagy egyéb, rutinnal elzavarható látogatóra számított. A különös alak láttán enyhén zavarba jött, beljebb lépett és ezzel be is invitálta látogatóját.

– Köszönöm! – mondta az ügyvéd, megemelte láthatóan súlyos táskáját, és mint aki ismeri a járást a nappaliba indult.

– Üljön le! – mondta Péter, miközben a szoba tetszőleges pontjára mutatott, mintha annyi ülőhely várná a vendégeket.

A másik férfi már le is pakolta az egyetlen fotelt elfoglaló pizzásdobozokat, a nagy kupacba halmozott felszerelési tárgyak mellé tette, amelyeket Péternek már vissza kellett volna vinnie a terrorelhárításhoz, hogy végre teljesen leszereljék. Az ügyvéd ezekre rá sem pillantott, csak mosolygott maga elé, mint aki folyton egyféle maszkot visel. A táskát a lába elé helyezte.

– Akkor én kérek egy kávét – morogta Péter és kiment a konyhába, hogy a vendégségre való tekintettel csináljon egy kávét. Persze csak magának, mert nem gondolta a rejtélyes idegent hosszan marasztalni.

Mikor a nagydarab Péter mezítláb visszacaplatott a nappaliba és leült az ágyaként is szolgáló heverő szélére, az ügyvéd azonnal beszélni kezdett.

– Ajdari úr, vagy, ha meg nem sértem: Péter, kérem mondja el nekem, hogy mit tud ön a sárkányokról!

– Na most, ha a közös költség tartozás miatt jött, akkor az is belesz fizetve.

– Én kérem, nem tudom, mi az a közös költség, bizonyára valami szociális rítus az emberek világában, de maga most üritse ki az agyát és próbáljon meg a tudata mögé nézni. A generációs emlékeiben bizonyára sok sárkányokkal kapcsolatos információja van.

Péter megitta az instant kávéból készült italát. Rossz volt, ő meg egészen hülyén érezte magát, és úgy is válaszolt.

– Ööö, ja.

– Akkor majd én felvilágosítom, hogy mit kellene tudnia a sárkányokról, ha hajlandó lenne használni az ősei emlékeit. Az ön ük-ük-üknagyapja, egy bizonyos Baltázár Ajdari Gotili annak a sárkányölő rendnek volt a nagymestere, amely állandó harcban állt a csodálatos, a mesés, sőt mesegyönyörű sárkányok nemzetével. De sajnos az ön további, időben önhöz közelebbi rokonai is ennek az úgynevezett szervezetnek segédkeztek. A sárkánynagyurak ezt a folyamatos terrort megsínylették, pedig a sárkányok a legmagasabb rendű faj az evolúcióban.

Amikor az ügyvéd a sárkányokról beszélt, szinte lebegett a gyönyörtől. Péter úgy látta, mintha centikkel a fotel felett levitálna. Megdörzsölte a szemét, miközben a jogi doktor folytatta.

– Mivel az ön rokonsága, és ugyebár az egész gondatlan emberiség megalázta és tiport a sárkánynemzetség becsületét, ez negatívan hatott a nagyszerű lények, hogy úgy mondjam mitológikus nagyságára.

– Aha, a nagyságukra – bólogatott Péter.

– Emiatt a faj képviselői – és ekkor a jogász valamiért suttogni kezdett –, hogy úgy mondjam: összementek.

– Nem lehet kinyújtani őket? – kérdezte Péter, csak, hogy már ő is hozzászólhasson valahogy.

– Ilyen kicsik lettek – suttogta az ügyvéd és körülbelül harminc centi szélességet mutatott a két keze között.

– Hallom ám! – reccsent egy hang a lyukacsos utazótáskából.

Az ügyvéd összerendezte és behúzta a nyakát, Péter pedig szórakozottan dörzsölgette borostás állát és azon tanakodott, hogy miféle átverés áldozata lett. Talán kandikamera? Csesztessék a rohadt celebeket, ne őt!

– Vazallus, add elő a perbeszédet! – hallatszott ismét a táskából. – Ja, és nyisd ki ezt a kalodát!

Dr. Mítász reszkető kézzel oldotta a táskán a csatokat, mire a fedél felpattant. Péter előrenyújtott nyakkal kukkantott a táskába. Egy berendezett babaszobát látott, rengeteg apró aranykincscsel, érmék és ékszerek ezreivel a földön. Az egyik oldalfalánál arany trónusról, alig akart hinni a szemének; egy harminc centi magasságú sárkány emelkedett fel. Kitérta bőrszárnyait, így már majdnem teljesen kitöltötte a táska belterét. Smaragdzöldből rubinvörösbe hajló színekben csillogtak a pikkelyei. Feje épp olyan volt, mint bármely fantasy festmény sárkányáé, éles fogsor keretezte állkapcsát és szeme sárgáját hosszúkas fekete írisz vágta ketté. Sok ember tart a hüllőktől, ezeknek szívét bizonyára rettenet fogta volna el ettől a démoni pillantástól, de Péter nem így működött. Gyerekkorában volt kígyója és leguánja is, neki nem okozott gondot belenézni a szempárba. Nagyon meglepődött a táska lakójának láttán, de semmi több.

A sárkány meredten bámult bele Péter arcába. Megszokta, hogy pillantásától meghunyászkodnak a humanoidok, de ez az aljas meg sem rezsent. Persze, hisz sárkányölő Gotili ivadéka; hogy utálta az egész fajt!

Végül a sárkány elvesztette a szemcsatát. Mellső mancsaival, mintha csak a kincseket kellene porolgatnia, tenni-venni kezdett, majd inkább gondolt egyet és kijönni készült a poggyászból. Újra kitérta bőrszárnyait és kisebb légvihart keltve maga körül kirepcent a táska mellé. Papírszemetet és valamilyen földön tartott iratokat kapott fel a huzat, Péter összevonta a szemöldökét, de azután vállat vont. Ahova a papírok leestek, az lesz az új helyük.

A sárkány egyik bőrszárnyával az ügyvéd felé intett, aki megkezdte a perbeszédet.

– Én, Iaios Nagyúr – Dr. Mítász óvatosan a nagyúrra mutatott, jelezve, hogy nem ő maga a nagyúr –, a Százharmincharmadik Tűzhordó, a Héthegeyek, a Tizenégyhegeyek (és általában minden hegyek) helytartója, aki örökéletű és immáron ezerhatszáz éves...

Péter, aki hamar alkalmazkodott az új dolgokhoz, még ha azok csodaszámba is mentek, már éppen elnyomott egy ásítást, de ekkor közbeszólt.

– Már bocsánat, de ha akárhány éves, ha egyszer van neki életkora, akkor nem örökéletű. Ez tiszta matek.

A sárkány pikkelyei felizztak. A táska mellett állt és Péter felé sziszegte.

– Meg ne tévedj, humanoid! Ha tűzvihart keltek, elevenen porladsz el a hitvány családfáddal együtt.

Az ügyvéd, habár a nagyúr nem őt fenyegette, összehúzta a vállát. Igaz, hogy legutoljára, amikor egy hasonló ügyben jártak el Iaios Nagyurat leporraloltózták és nem lett tűzvihar, de utána gazdája kiharapta annak az embernek a torkát. Pétert erősebbnek nézte és tartott egy ilyen verekedés kimenetlétől. Gyorsan folytatta hát a perbeszédet.

– Tehát én, Iaios Nagyúr, etcetera, ötszáz rendbéli sárkányellenes bűncselekménnyel vádolkak téged Ajdari Gotili Péter, valamint összes fel, és lemenőidet. A húszezer oldalas periratot az email-címedre küldtem, harminc melléklettel, PDF és Excell kompatibilis fájlok formájában. A vádiratot magánvádi eljárás formájában a Paradigmaföld Legfelsőbb Elfogultságának Bírósága elé terjesztettem. A vádpontok közül ezúton is kiemelném a felmenőid által okozott nem vagyoni károkat, a hitel-telenítést és rossz hír keltését, melynek következtében nemes fajunk összes képviselője mítoszértékünk csökkenésével arányos méretvesztésen esett keresztül. Gyalázatos tetteid listáját számos vagyoni kár is gyarapítja. Méretvesztésünk aranykincs tartalékunk összezsugorodását is eredményezte, ezért nemcsak ezer évig tartó kínhalálot, de azután még húszbilliárd tallér veszteségünk megtérítését is kértük a Legfelsőbb Elfogultságtól. A bűncselekményi összeg tételeit az email hatodik mellékletében találod, hatvanezer oldal, figyelmesen olvasd el!

Dr. Mítász a jogi szöveget papír nélkül mondta, de a végéhez egy négyrét hajtott papírt vett elő zakója belső zsebéből. Péter látta, hogy rúnaírással róttak a sorokat.

– Végezetül halld ezeket! Megbűnhődöl végre Baltazár Ajdari Gotili, és összes ivadékod a szörnyű gaztettekért, melyeket fajom ellen elkövettetek. Különösen atyám, a Százkettedik Tűzhordó tojásrakot helyének elpusztításáért, melyet bánatodra én túlélttem. Vitathatatlan eltökéltségem...

– Páron – szólt közbe Péter, akit már untatott ez a színjáték –, itt jegyzem meg, hogy a „vitathatatlan eltökéltség”, bár nyelvtanilag helyes, de ebben a kontextusban rossz fogalmazás. A jelzős szerkezet megfordításával kellene próbálni, vagy újra fogalmazni, srácok! Mit szólnátok ahhoz, hogy: elvitathatatlan tökösségem?

A kevés még életben lévő, aki tapasztalhatott már sárkánnyal való találkozást, most bizonyára messzire menekült volna. Iaios Nagyúr teljes teste céklaszínbe öltözött, szeme szikrákat hányt. Az ügyvéd sápadtan, egészen a falig hátrált. Rettenetesen félt a nagyúr túlhevülésétől, a történelem során több sárkánnyal is megéset, hogy miután falvak százait elpusztították, de még nem tombolták ki dühüket; egyszerűen túlhevültek és felrobantak. Mondjuk, akkor még sokkal nagyobbak voltak, de itt Iaios Uraság is nagyot durranna.

A sárkány kitátotta éles fogakkal keretes állkapcsát és máris lángpamacsok bőfentek elő torkából.

Péter, aki a terrorelhárításnál tűzszerszéként dolgozott, nem várta meg a fejleményeket. Meglepő gyorsasággal a leszerelő csomagjához ugrott és annak aljáról előrántotta bomba és tűzálló EOD-9 tűzszerszék ruhájának kabátját. A nyitott ruhadarabbal rávetődött Iaios nagyúrra, aki eközben már egy malacperzselő lángjához hasonlatos tüzet produkált, de még éppen nem gyújtott meg semmit maga körül. A kabát nagy és nehéz üstként borult a vergődő hullőre. Péter teljes száz kilójával ráfeküdt a kabáttra, az ügyvéd pedig kevés meggyőződéssel Péter mögé osont és gyenge tenyércsapásokkal püfölni kezdte a hátát. A kabát, mint egy mobilszobor vonaglott a tűzszerszék alatt, Dr. Mítász pedig ütlegette ezt a művészi installációt. Péter, miközben továbbra is leszorította a kabátot, kissé hátra próbált nézni.

– Maga most masszíroz engem?

– Tessék elengedni Iaios Nagyurat! – hüppögte Dr. Mítász.

– Üljön már le, az ég szerelmére! Megígérem, ha megszeli a hullót, majd maga is kap egy kávét.

Az ügyvéd hátrább téblábolt és a könnyeit nyelte. Ekkor robant fel a kabát alatt a túlhevült sárkánynagyúr.

Péter szinte megemelkedett a robbanástól, a detonáció hangjától mindkét férfinak sípolt a füle. Péter felemelte a kabátot, ami kívülről egyben maradt, de a belső bélése kormos cafatokban hullott a parkettán tátongó, majd félméteres kráterbe. A Száz-harmadik Tűzhordóból semmi sem maradt.

Péter ledobta a védőruhát és a fülét dörgölgetve, szinte kiabálva kérdezte az ügyvédet.

– Hol is lenne az a bíróság?

– Paradigmaföldön – kiabálta vissza, összeszedve magát Dr. Mítász. – Egy mágikus átjáróba taszajtottá volna magát. Minden átkelés fájdalmas, nekem elhiheti. És én most, mihez kezdjek?

– Ott a pénze, haver! – mutatott Péter az aranyakkal teli táskára. – Nekem meg még él a lakásbiztosításom, asszem azt még nem törölték.

Elgondolkodva nézett az ügyvédre.

– Maga egész jó lehet a szakmájában, ha ilyen menő ügyfelei vannak.

– Úgy vélem – bólogatott Dr. Mítász, miközben már a táska sárkány nélküli súlyát próbálgatta. – Miért kérdi, Péter Nagyúr?

– Hadd ezt az arisztokrata baromságot! Inkább nézd át a szét-szóródott Munkaszerveződésem, hátha találsz valamit, amivel semmissé tehetem a testülettől való elbocsátásomat.

A sárkányok ügyvédje már egészen lelkes volt.

– Természetesen! Bepereljük azt a munkáltatókat Péter Nagyúr..., bocsánat: Péter. Bepereljük, még a fel, és lemenőiket is!

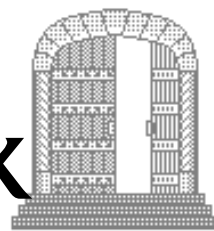
A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Jávorszki András

Vámpírok vs. Alienek

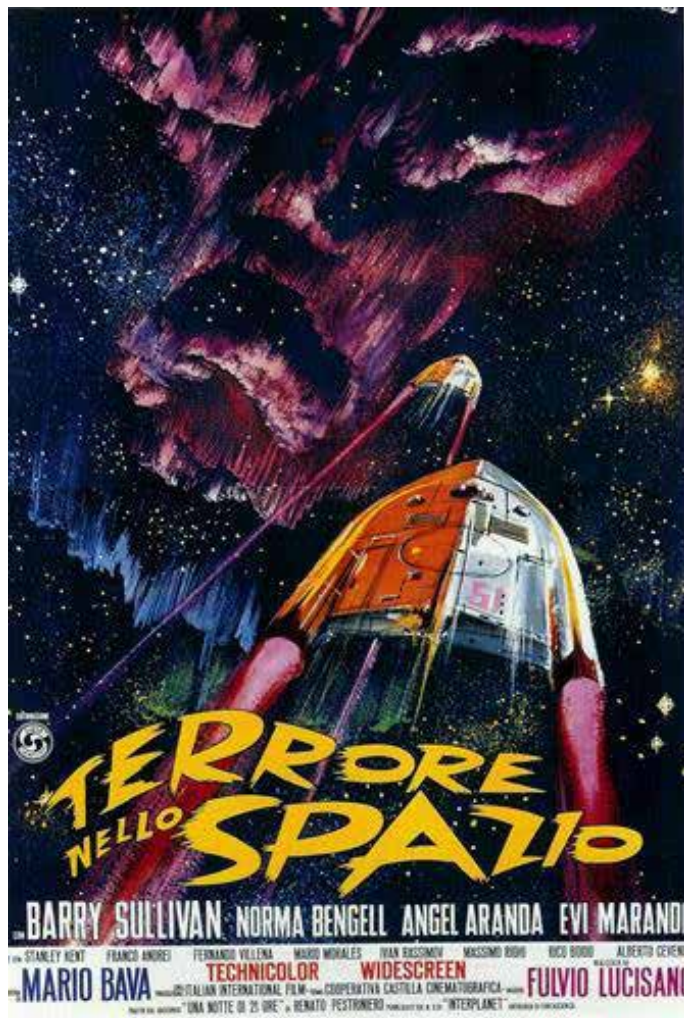

Nem, ez nem valamelyik manapság reneszánszát élő, sikeres mozifilmek olcsó változatait készítő stúdió Alien-koppintásos agymenésének címe, bár, ha a dolgok így haladnak, még nem kizárt, hogy egyszer ránk zúdítanak valami hasonlót. Jelen írásom tárgya az 1965-ös Vámpírok bolygója, ami helyenként kis szódával fogyasztható, de a nagy egészet nézve mégsem tud kiemelkedni a másod, sőt, harmadvonalbeli trash filmek közül, és bizony nem azért, mert régi.

A filmszínházak 1979-ben tűzték műsorra az Alien, a magyar forgalmazótól A nyolcadik utas: a halál keresztség alatt bemutatott mozit. Ridley Scott rendezése nem csak azért lett siker, és instant klasszikus, mert felrúgta az addig készült horrorok alapszabályait például azzal, hogy a gonosz szerepére a vérgőzös sorozatgyilkosok, zombik és vámpírok helyett – H.R. Giger festőművész segítségével – megteremtett egy teljesen ismeretlen, ultraerőszakos fajt. Hanem azért is, mert például a sokáig főszereplőnek hitt Dallas kapitány halála után az addig mellékszereplő Ripley karakterét helyezi előtérbe, egy nőt téve meg ezzel abszolút hősné, valamint a szörny ellenfelének, ami szintén nem volt még divatos akkoriban. Ráadásul a befejezés mai kifejezéssel élve igazi cliffhanger, lóg a levegőben, és nem zárul tökéletes happy enddel. Emellett ügyesen vegyítette a horrort a sci-fivel, arról már nem is beszélve, hogy a korszakhoz képest a film látványos, ugyanakkor feszült, de tud ijesztő és klausztrófó is lenni attól függően, melyik percben mire van éppen szükség. Ám ha a dolgok mélyére ásunk, kiderül, hogy a sci-fi horror műfaját egyáltalán nem Ridley Scott alapozta meg, hanem Mario Brava tizennégy évvel korábban. Hogy Scottnak A Vámpírok bolygója adott-e ihletet, vagy ennyire egy rugóra járt az agyuk, azt nem tudni, mindenesetre, ha ő nem is látta a filmet, az Alien forgatókönyvírója, Dan O'Bannon bevallotta igen.

Mario Brava rendező volt az, akinek a horrorfilmjei tovább öregbítették az olasz filmgyártás hírének a világban. Az addig főleg vígjátékokban, drámákban és romantikus történetekben erős ország a rendező munkáival újabb műfajban alkotott maradandó olyan filmekkel, mint a Hentesbárd vagy a Sétán maszkja. Ezek az alkotások mai szemmel nézve valószínűleg már (sőt, biztosan) avíttak tűnnek kissé, de akkor, a hatvanas-hetvenes években bőven hozták azt, amit a közönség egy horrortól elvárt, sőt, helyenként még annál többet is. Aztán jött a Vámpírok bolygója, és kiderült, hogy Brava sem érthet mindenhez.

Adott két űrhajó (valószínűleg katonai járművek, mivel a fedélzetükön bőven van fegyver), amelyek legénysége rejtélyes jeleket fog egy idegen bolygóról. Nem tudják mire vélni, szerin-

tük éppúgy lehet segélykérés, mint egy ismeretlen civilizáció adása. (Ismerős alapfelállítás az Alienből.) Leszállnak hát, de rövid bókászást követően ellenséges űrlényekre bukkannak, amik a testükbe fészkelik magukat, így jutnak fel az egyik űrhajó fedélzetére. Ettől annak legénysége mekattan, és szép sorban kinyírják egymást, a maradék túlélő a film hátralévő részében pedig gyakorlatilag ide-oda szaladgál a két jármű között, miközben a számuk szép lassan tovább apad. Idővel aztán néhány elhunyt visszatér, az idegen lények ugyanis képesek feltámasztani és irányítani a holtakat. Minden horrorfilm alapvető szabályát követve, miszerint a szereplőknek hullania kell, akár ősszel a legyeknek, a végére csak maroknyian (szám szerint ketten) maradnak, és ekkor megkapjuk a filmvégi nagy fordulatot. Egy ötvenhat éves mozi esetében talán már nem szentségtörés lelőni a poént, de aki mégsem szeretné tudni, az ugorjon egy bekezdésnyit. Szóval a túlélők elindulnak a legközelebbi planéta irányába, és az utolsó párbeszédéből kiderül, hogy őket is megszállták már az idegenek, a bolygóról pedig, amit a terveik szerint leigáznak majd, kiderül, hogy – természetesen – a Föld.

A Vámpírok bolygójában az a szép, hogy egyetlen vámpír sincs benne, a cím voltaképp átverés. Eredetileg a Terror az űrben címet viselte, de a premier előtt, ma sem ismert okoknál fogva – ha csak nem gyanakodunk a gyenge minőségre – ezt

lecserélték. Szigorúan nézve szörnyet sem kapunk, az idegen lények jelenléte ugyanis nem látható, nem is hallható, éppen ezért képesek gond nélkül megközelíteni, majd megszállni az embereket. (Hogy ez utóbbit hogyan képesek kivitelezni, arra nem kapunk magyarázatot, tudják, és kész.) Úgyes elgondolás, hiszen az ellenség így lényegében megfoghatatlan. A megoldást egyébként a kényszer szülte. Az eredeti forgatókönyvben szerepelt egy savas vérű idegen (újabb ötlet a későbbi Alienhez), de pénz híján ennek megvalósítására nem volt lehetőség.

Az alapfelállítás, miszerint az ellenség bárkiben ott rejtőzhet, kiválóan működött később Carpenternek A dolog című filmjében is, itt azonban nem igazán. Elsődleges probléma, hogy a karakterek többsége életképtelen idióta, akik tényleg csak azért téblábolnak a kamera előtt, hogy minél előbb meghaljanak. A másik gond a beleélés szinte teljes hiánya. A színészek olyan faarccal reagálnak minden eseményre, hogy az már tényleg művészet, csak épp nem a jó értelemben. A társaik halálát, és

úgy egyáltalán a tényt, hogy egy idegen fajjal kerültek szembe, annyira érdektelenül fogadják, mintha a napi rutinjuk része lenne testrabló földönkívüliekkel találkozni a fogmosás és a reggeli kávé között. Ez alól talán csak az a jelenet a kivétel, amikor az egyik nő látványosan bepánikol, de az sem tart sokáig, gyorsan összekapja magát. Ehhez nagymértékben hozzá tett az, hogy a színészek négy különböző nemzet képviselői voltak, és mindenki a saját nyelvén mondta el a szövegét (később ezért is kellett az olasz, majd az amerikai bemutató előtt leszinkronizálni), de akkor is megbocsáthatatlan, hogy ezzel a problémával ne foglalkozzanak, és a színjátszás jól észrevehető hiányát okozza. Bár alkalmaztak tolmácsokat, azok csak a közös szövegtanulásban segítettek, a jelenetek felvételekor rendszerint nem voltak jelen, így a rendező sokszor át sem tudta adni színészeinek a kellő instrukciókat.

A másik probléma a filmmel a látvány, pontosabban a díszletek gyenge minősége. Ezt persze ki lehetne védeni azzal, hogy de hát 1965-ben készült, viszont ez sem igazán mentség. Csak nézzük meg a kilenc évvel korábbi Elvesztett bolygót, mert már az meghaladja ezt a mozit. Az idegen bolygó szikláiról például üvölt, hogy habszivacsból lettek kifaragva. Az egyik jelenetben,

amikor egy szereplő elfut az egyik jókora kődarab mellett (ritka pillanat, az elvileg az életükért küzdő űrhajósok sokszor a legnagyobb baj közepette is ráérősen sétálnak), az szemmel láthatóan megrázkódik a léptei ütemére a stúdió padlóján. Emellett ész nélkül tolják a működőt, ami talán még hangulatos is lehetne, ha nem vinnék ennyire túlzásba. Ráadásul a legkevésbé sincs kód hatása, inkább látszik füstnek, mintha tábortüzek százai lángolnának a bolygó felszínén. Az űrhajók landolása nevetséges; egy laikus számára is nyilvánvaló, hogy damilszálon alálóztatott makettet lát, amire alulról fújják a felhőréteget jelképező füstöt. Az űrhajók belseje sem sokat segít az összképen. Fémes, steril, üresen kong az egész, sok helyiség funkciója nem ismerhető fel, és még a villogó lámpákkal telepakolt műszerfal is olcsó hatást kelt. A légénység öltözeke pedig már csak hab a tortán. Teljesen egyforma gumiruhák, mintha egy regimentnyi bűvár keveredett volna rossz helyre. Annyira homogénre formálja a csapatot, hogy szinte lehetetlen megkülönböztetni egyiket a másiktól, főleg a fentebb említett színészi játék és karakter-különbségek híján, így maximum annyit tudunk, hogy most éppen meghalt egy férfi, a nő meg végignézte, és hogy van öreg meg fiatal.

Ha mégis ki kellene emelni valami pozitívumot, akkor az az előbb említett gonosz-ábrázoláson túl (nem tudjuk, kit szálltak meg, és kit nem) még az a díszlet, amit óriási, humanoid csontvázak alkotnak. Ezek a testrabló lények korábbi áldozatait tesztelik meg, akárcsak Ridley Scott mozijában a space jockey. Vitán felül állóan remekül néz ki, és dicsérendő, hogy nem is próbálkoztak semmiféle olcsó vizuális trükkel, hanem valóban megépítették ezeket, hogy a színészek ott járkálhassanak közöttük. Ha még arra is vették volna a fáradságot, hogy kiviszik az egészet a szabad ég alá, hogy ne a festett háttér húzódjon mögötte, akkor az ős sci-fik talán legnagyobb díszlete lehetne, de azért még így is pazar látványt nyújt. A másik pozitívum a légénység teljes egyenjogúsága. Itt nincs gyengébb nem, a nők teljesen egyenrangúak a férfakkal, nem csak rémült arccal menekülő, védelemre szoruló mellékszereplők. Na azért egyikük sem egy Ellen Ripley, de összességében a komplett gárdáról elmondható, hogy nem valami tökös csapat.

A Vámpírok bolygóját több európai országban és az Egyesült Államokban is bemutatták, ám a siker mindenhol elmaradt, vagy legalábbis mérsékelt volt. A legnagyobb számban persze Olaszországban váltottak rá jegyet, de még így sem termelte vissza a gyártási költségeit. A kritikusok és a kritikus szemű nézők általában ugyanazokat a hibákat rótták fel a filmnek; bágyadt színészi munka, olcsó díszletek, több nyitva hagyott kérdés, és – nem utolsósorban – a becsapós cím, amit mintha csak azért aggattak volna rá a mozira, mert látva annak finoman szólva is közepes minőségét, bíztak benne, hogy így kicsivel több nézőt vonzz majd be. Tipikusan olyan darab ez, ami manapság legfeljebb a klasszikus sci-fik rajongóinak nyújt élményt, a többieknek viszont érdemes valami más szórakozás után nézni. Ha viszont a Vámpírok bolygója létezésének csak annyi volt az értelme, hogy ötletet adjon az Alien sztorinak, akkor már megérte megszületnie.

Seth Árnyak

Kusza árnyak vonaglanak végig
Álmaim tengerkék egén
Különös lidércek kopogtatnak
Lelkem rejtekén

Reggel levetem álom-gúnyám
Tova mennek
Az éjjelifény lidércei,
Karöltve a széllel előbukik a Nap
Egy újabb kezdet, egy újabb virradat.

Szentes, 2021 tavasz

Kohász Az Isten tenyerén

Barkázik a nyárfa
bizakodó ága,
tavasz közeledtét
reménykedve várja.

Rigó motoz halkan
tavalyi avarban,
trillázó madárhang
vidámság a dalban.

Erkélyemen ülök,
hallgatom a pezsgést,
szívemről lepattog
a fekete festék.

Nagyokat is dobban
– néha már mosolygok –,
könnyebb lett a teher,
amit régen hordok.

Életet kap újra
termékeny természet,
meglesem a csodát,
tőle leszek részeg.

Bódultan bámulok,
nyugalom szállt belém,
hitetlenként ülök
egy Isten tenyerén.

edwardhooper

Az Univerzum vége

Mikor Univerzumunknak vége van,
S csontvázában kihunytak már a csillagok,
Csak egyetlen fekete lyuk marad,
Pislákol csendesen a fejfán,
Szíve dobbanásában ott rejtőznek
Régen holt testünk atomjai,
Arany és ezüst dallamaink.
S hangunkat széjjel tépi
A hideg üresség.

Norton

A csóró

Végre eljött már a reggel, kevesebb lett napom eggyel,
Padon keltem gyűrött testtel, s majd lefagyott a kezem.
Hóesés volt, bús november, mitől talán pusztul ember,
Ha nem védi őt a rendszer, s nem vigyáz rá senki sem.

Figyel engem egy vén holló, körötte a köd gomolygó,
Érzi tán a sötét madár, halálomat keresem.
Elnyel a tél, mint a tenger, megöl majd a hideg egyszer,
Szétpasszíroz, mint a henger, csak a borom szeretem.

Fenn a mennyben Leonóra, volt vele sok pásztoróra,
Száz év eltelt tán azóta, itt lenn nincsen neve sem.
Elegem van már a sorsból, kortyolok a vörösborból,
Sötét madár, mint keselyű, figyel engem hevesen.

Várja tán, hogy elpusztuljak, és a padról leforduljak,
Nem bánám már én se talán, elveszett a szerelem.
Vágyom is rá, hogy megszánjon, éles csőre belém vájjon,
Akkor többé már nem fázom, s visszavár a kedvesem.

Gyere már, te gonosz madár, legyen végtelen a határ,
Idelelni a fagyos pokol, de egy az Isten odafenn!
Jós madár vagy, sötét lélek, tőled én csak egyet kérdek,
Leszek-e még boldog egyszer...

S szólt a holló: sohasem!

Károghatsz, te gonosz holló, a lelkemet elbitorló,
Életem tüzet kioltó, kárörvendően rikoltó!

Idelelni a fagyban élek, de várnak rám az új esélyek,
Eltöltenek szép remények, mert odaát a csoda vár...

S szólt a holló: soha már!

A verset Edgar Allan Poe: A holló című műve ihlette.

angyalka 146

Tükör által, homályosan

Távoli világok
elmosódott vágya
tükörként borul
az egész világra.

Ott, ahol az árnyak
végig kúsznak a falon,
selyemhártya feszül
innen s a túloldalon.

Apró fények tánca
körbe lengi a teret,
vibrálva villóznak
apró bogártetek.

Homályosan látszik
minden, mi való,
lassan kering, érik
az Önmagába-olvadó.

Tordai Gábor

Szám szegletében

Minden, mi volt,
most a nyár
forró tüzen
hamvad el.
Napégette
beton síkjába
olvad be
minden percem.
Semmi nem volt,
így még - mindegy.
Sikít a valóság
az aszfalt repedések
mentén.
Forró levegő
tüdőm burkaiban.
Múlt és jövő
egybeolvad.
Percek, percek
olvadnak.
Élni - égni kell.
Szám szegletében
parázs pillanatok
hamvadnak el...

jocker

Vörös fény

Nyári alkonyat...

Vörös alkonyat
Fénye hidat fest vízre.
Hullámtörések!
*

Vörös alkonyat
Színesíti életet.
Jó belenézni.
*

Vörös alkonyat
Bíbor felhőt varázsol.
Bíbor bárányok.
*

Vörös alkonyat
Napszemüveget nem kér.
Jóleső szemnek.
*

Vörös alkonyat
Dúló szelet átfesti.
Szél mérge lanyhul.
*

Vörös alkonyat
Fáradt, indul aludni.
Takaró sötét.

*Vecsés, 2020. szeptember 13. – Kustra Ferenc József – író-
dott haiku csokorban: anaforás, fél haiku láncban, ami
tagjainak az első sora azonos.*

Krómer Ágnes

Ősi ösztön

Beléd marnak, Te ugrasz,
én némán harapok, ballagok.

Látod, ők élnek, mi éldegélünk,
felettünk ragyognak az égi szerelvények.

Hallod, ahogy néma zajban dobban a szív,
magunk vagyunk az egyetlen vérkeringés.

Most megcsókol a szél, hajad meglebben,
talán csak ősi ösztön, szemed sem rebben.

